

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_7-Zajatci démona.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_7-Zajatci

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Mark STONE
ZAJATCI DÉMONA

Jean-Pierre Garen

1

Mark Stone, sportovně vyhlížející pětatřicátník s šedýma očima, výrazně modelovanými rysy v obličeji, hnědou čupřinou vlasů a osmahlou pleť vyšel z umývárny a vstoupil do pilotní kabiny Merkura. Z celého jeho vzezření vyzařovala klidná síla.

Za ovládacím pultem našel Raye, svého věrného androida, a nijak ho to neudivilo. Podobnost těchto robotů s lidmi byla až neskutečně dokonalá. Vše na nich bylo propracováno do nejmenších detailů a mohli proto bez problémů doprovázet agenty Služby pro dohled nad primitivními planetami a společně s nimi se vmísit mezi domorodé obyvatele. Přitom zaznamenávali vše, co viděli a slyšeli. Specialisté, kteří jejich zprávy studovali, si tak mohli utvořit přesnou představu o stupni civilizovanosti planety a o jejím vývoji za posledních padesát let.

Android podal Markovi sklenici s nažloutlou tekutinou.

"Na, rychle to vypij! Je v tom plno vitamínů a stopových prvků. Po tom pobytu na Telmě potřebuješ nabrat síly."

"Máš pravdu, nebyla to žádná procházka růžovou zahradou. Ta planeta má k pozemskému ráji daleko. Málokde jsme se setkali s takovou sbírkou divoké zvěře."

"I tamní obyvatelé se podobali divé zvěři. Odnesl sis řadu šrámů. Co ti vlastně řekl palubní počítačový lékař?"

"Lehké pohmožděniny a jedna pěkná boule na hlavě. Nic vážného."

"Myslel jsem, že ti ten divoch rozčísne lebku. Snad ještě nikdy jsem se o tebe tolik nebál."

Pozemšťana projev citu pronesený ústy robota nijak nepřekvapil. Kybernetici sice tvrdili, že android může jednat jenom tak, jak je naprogramován, ale Mark věděl, že to není pravda. Ray byl oddaným přítelem, spolehlivějším, než leckterá bytost z masa a kostí. Jakmile viděl, že je jeho přítel v nebezpečí, zapomněl na veškeré naprogramování a dokázal jednat nebezpečně účinně. Tuto schopnost prokázal již několikrát. Možná to bylo i tím, že byl vybaven psychickým zesilovačem, který mu umožňoval komunikovat s Markem telepaticky.

Výroba robotů tohoto druhu byla ale zastavena, protože existovalo jen málo lidí schopných s nimi spolupracovat. Mark měl to štěstí, že se během jedné z cest setkal s rostlinným společenstvím, které jeho telepatické schopnosti zmnohonásobilo. Byl proto schopen komunikovat s Rayem i na velké vzdálenosti.

"Odeslal jsi záznamy na Správu?"

"Všechno je v pořádku. Generál Khov může výsledky naší výpravy předat těm pisálkům, co se v ní budou s rozkoší šťourat. Musejí si něco najít, aby ti mohli zkrouhnout prémie."

"To není vůbec důležité. Jestli už mají vše, co potřebují, není důvod tu dál tvrdnout. Sním o týdnů opravdové dovolené, na klidném místě, bez všelijakých příšer, divé zvěře a válečníků, kteří jsou kdykoliv připraveni tě zardousit. Elza mi slíbila, že si udělá volno a že strávíme nějaký čas spolu..."

Elza Swensonová je velice pěkná brunetka s nádherně zelenýma očima, která kromě své krásy má tu přednost, že je jednou z nejbohatších žen Galaxie a vévodí tak finančnímu světu.

Už tři roky spolu s Markem udržují něžné, ale diskrétní vztahy.

Ray zmáčkl ukazováčkem několik tlačítek. Motory tiše vrčely. Syčivý zvuk poněkud zesílil. Mark se natáhl do relaxačního křesla a automaticky se připoutal magnetickými pásy.

Merkur se odpoutal z dráhy, po které kroužil celou dobu jejich pobytu na Telmě. Byla to třetí planeta z pěti oběžnic. Krajní dvě byly objemné, ztuhlé metanové a vodíkové koule.

Zvýšená rychlost vtlačila Marka do sedadla. Náhle se ozval zvukový signál.

"Kontakt přímo před lodí."

Na obrazovce radaru se objevily čtyři zářící body. Rychle se zvětšovaly a již bylo možné rozeznat jejich tvar.

"Musely být schované za čtvrtou planetou," řekl Ray. "Ty astronefy nemají žádné identifikační označení." Stone zkrabatil čelo.

"Piráti! Je jich moc na to, abychom s nimi mohli bojovat. Někdy je lepší šikovně zmizet, než se pustit do boje s pochybným výsledkem. Vystřel čtyři střely. Každou na jeden astronef. To jim sice nic moc neudělá, ale budou muset zapnout ochranný obal a to je zdrží. Jakmile vystřelíš, zatoč o sto stupňů vlevo a pak plnou parou vpřed."

Zanedlouho bylo slyšet hvízd odpalovacího zařízení.

"Pozor, teď to s tebou zatřese."

Přestože byl Merkur vybaven zdokonaleným antigravitačním systémem, Markovi se zdálo, že mu oči vylezou z důlků. Zrak se mu zahalil černým závojem a žaludek mu přitom drtila obrovská pěst.

Jakmile se trochu probral, viděl jen to, že střely vybuchly daleko od svých cílů a pirátské astronefy okamžitě zrychlily.

Několik sekund zůstala ještě vzdálenost mezi lovci a jejich kořistí stejná, ale pak začali piráti poznenáhlu zkracovat náskok.

Nad videorádiem se rozblikala červená kontrolka. Mark mimoděk navázal spojení. Na obrazovce se objevila neznámá tvář. Úzký obličej, vystouplý nos a pobledlá plet dávaly tušit solanský původ. Planeta Solan sice patřila k Pozemské Unii, ale spíš ze zništěných pohnutek, než proto, že by vyznávala její liberální hodnoty. Odlehlost Solanu od Země a divoce samotářská povaha tamních obyvatel byly omezujícími faktory v rozvoji vzájemných styků. A navíc, povolení použít jediné solanské letiště se vydávalo podle velmi podivných kritérií. Bylo to zkrátka tak, že Solan se stal útočištěm pro vesmírné piráty, kteří prodávali plody svých loupeží pochybným obchodníkům. Výměnou od nich nakupovali potřebné zásoby. Vesmírná policie byla proti nim bezmocná a jediné, co jí zbývalo, bylo pokoušet se usvědčit piráty kontrolou jejich lodí dříve, než přistáli na Solanu. Marka upoutaly nažloutlé oči hořící nenávistí.

"Jsem šťastný, že jsem vás našel, kapitáne Stone. Už na vás čekám několik dní. Mohl jsem zničit váš

astronef a nechat vás hnít na té primitivní planetě, ale to by mě tolik neuspokojilo. Chci, abyste věděl, že zemřete."

Mark nereagoval a proto pirát kysele dodal: "Pamatujete si ještě na poručíka Arkuna?"

"Máte na mysli toho piráta, co si postavil základnu na jedné primitivní planetě? Myslím, že to byla Sylwa. Vesmírná policie mu ji zničila a zlikvidovala přitom několik pirátských lodí."

"Jste příliš skromný, kapitáne. Poldové by to bez vaší pomoci nikdy nedokázali. Arkun byl můj bratr a vy jste ten, kdo ho poslal na smrt. Za ten zločin teď budete pykat."

Stone přehlédl rychle očima údaje na počítači. Ray mu jeho předpoklad potvrdil.

"Dosáhneme rychlosti potřebné k ponoření do subprostoru dříve, než bude pirát v pozici, kdy může střílet."

Mark si ulehčeně oddechl a ironicky poznamenal: "Přestože mi bylo potěšením s vámi hovořit, musím vás bohužel opustit. Mám na Zemi dohodnutou schůzku s jednou půvabnou bytostí."

Piráta se mrazivě usmál.

"Vaše přítelkyně bude zřejmě čekat marně. Myslíte si, že se schováte do subprostoru, ale to si nepomůžete. Budu vás pronásledovat i tam. Poslední chvíle vaší existence budou poznamenány strachem a beznadějnou úzkostí, která se změní v panickou hrůzu. A to bude váš trest."

2

Mužův obličej se zkrivil do odporného úšklebku. Mark přerušil spojení a téměř s úlevou pocítil obvyklou nevolnost spojenou s přechodem do subprostoru.

Mark nabyl rychle vědomí, zdvihl hlavu a uvolnil magnetickou přezku, která jej poutala k sedadlu.

"Po tomhle vzrušení mám myslím nárok na něco povzbuzujícího."

Za okamžik se vrátil se sklenicí skotské v ruce. "Incident je potřeba hlásit Vesmírné policii," zabručel Ray. "Nevidím rád, když se nějaký blázen prochází Galaxií s jedinou myšlenkou, aby tě poslal na věčnost."

Mark si dal hlt skotské a odpověděl:

"Nemáme se už čeho bát. V subprostoru se astronef ztratí a jelikož se vynoříme v blízkosti Země, pochybuji, že by náš přítel riskoval a sledoval nás až sem. Vesmírná policie má hustou síť radarových stanic, které mu nedají šanci uniknout."

"To Arkunův bratr ví určitě taky. Jeho úsměv, když viděl, že mu chceme uniknout, se mi vůbec nelíbil."

"Ještě se uvidí. Dopiju a před večerí si trochu odpočinu."

Mark si natáhl nohy a zavřel oči. Zdálo se mu, že nespí ani minutu, když ho ostrý signál oznamující nebezpečí, prudce vymrštil ze sedadla. Pohledem na chronometr zjistil, že od vstupu do subprostoru uplynuly už tři hodiny.

"Co se děje, Rayi?" Android vypadal ustaraně.

"Máme v zádech střelu. Dohání nás."

Mark údivem až vyhekl. To nebyla pěkná novinka!

"To není možné."

Musel se sám přesvědčit. Na obrazovce se opravdu rýsovala štíhlá, tenká, ledově chladná nositelka smrti.

"Tomu nerozumím. Ta raketa musela být vystřelená už tady, v subprostoru, protože tyhle typy střel nemají zařízení na přechod do subprostoru. Teoreticky by se v něm neměly orientovat."

"Přesto se střela orientuje zcela přesně. Dostihne nás za sedmnáct minut a třicet čtyři vteřiny. Nemůžeme se bránit, protože v subprostoru nemůžeme zapnout ochranný obal."

Mark s úzkostí v obličejí sledoval palubní počítač.

"Rayi, naprogramuj přechod do normálního prostoru na dvanáct minut. To je jediný způsob, jak pronásledovatele setřást."

Android přešel rychle po řadě tlačítek. Střela na obrazovce se zvětšovala s hrozivou pravidelností.

"Pozor, vynoření za deset vteřin... za pět... jednu..."

Na obrazovce vnějšího výhledu se objevilo malé bledé slunce. Kolem něj kroužily dvě pusté, ledové planety bez atmosféry.

"Žádný pozemský ráj to tedy není," zamručel Mark, když se probрал z krátkého bezvědomí.

"Nemusíme se přeci v tomhle nehostinném systému zdržovat. Teď, když jsme se zbavili těch parazitů, zamíříme k Zemi."

Androidovy prsty se rozběhly po klávesnici počítače. "Odpočín si, Marku, ještě to s tebou zatřese."

Najednou Ray úplně lidsky nadskočil.

"To snad není pravda! Piráti se vynořili za námi, jsou nám pořád v patách."

Mark byl už zase v limbu - naštěstí se za necelou minutu se probрал.

"Zůstaň sedět," nařídil mu Ray, "přinesu ti povzbuzující nápoj."

Jakmile ho Markovi podal, zasedl opět k řídicímu pultu.

"Měl by sis jít lehnout, teď už bude klid."

Pozemšťan zavrtěl slabě hlavou.

"Mám strach, že tomu bude právě naopak. Vsadil bych se, že do tří hodin tu budeme mít další střelu."

"Copak má ten pirát nějaké nové, na Zemi neznámé detekční zařízení?"

"Je to daleko jednodušší. Před naším odletem na výpravu byl Merkur na revizní prohlídce."

"U firmy Cosmos Jet Corporation."

"Je pravděpodobné, že Arkun junior podplatil některého z techniků, aby do obvodů jednoho z počítačů vmontoval malou vysílačku. To je jediné možné vysvětlení. Procházíme tedy vesmírem jako svítící terč."

"Měl bys prověřit obvody a objevit toho parazita."

"Na to není čas. A pak, v subprostoru nelze vypnout automatického pilota."

Mark přistoupil k hlavnímu počítači. Se skřípěním zubů sledoval objevující se a opět mizející údaje na obrazovce. Po hodině práce klesl vyčerpaně do křesla a mnul si zarudlá víčka.

"Když se podřídíme rytmu pronásledovatelů, budeme se muset ještě sedmnáctkrát vnořit a osmnáctkrát vynořit, než dorazíme k Zemi nebo jiné planetě Unie. I když myslím, že mám docela slušný trénink, pochybuji, že by můj organismus vydržel tolik přechodů za tak krátkou dobu."

"Třeba je to omrzí."

"Tomu moc nevěřím. Solanci mají neobyčejnou výdrž a piráti jsou navíc na podobné praktiky zvyklí."

"Pak nám nezbývá, než bojovat."

"Čtyři proti jednomu - to je beznadějně."

"Co tedy navrhuješ?"

"Bylo by tu jedno velmi riskantní řešení, ale nemáme na vybranou. Po dvou »skocích« se dostaneme do solárního systému, kde obíhá jedna primitivní planeta, která je v archivech Služby zanesena pod jménem Sixta. Mezi námi a našimi pronásledovateli je asi dvacetiminutový odstup. Během této doby bychom se mohli nechat vymrštit v záchranném člunu a v něm dorazit na planetu, aniž nás kdo zpozoruje. Merkur poleť dál směrem k Zemi s automatickým pilotem."

Android se na několik minut odmlčel. Jeho elektronické neurony pracovaly naplno.

"Technicky to možné je," zamumlal, "ale budeme se muset přiblížit až k planetě a ihned vypustit člun."

"Tak se do toho dáme. Přepiš program do palubního počítače. Zabere ti to několik hodin a času moc nemáme."

Ray se dal do práce.

"V jakém vývojovém stádiu se nachází planeta Sixta."

"V ranném středověku, stejně jako Telma, odkud právě letíme."

"To máme štěstí, můžeme použít stejné oblečení."

"Nevím, jestli je u nich stejná móda."

"Ze zkušenosti přece víme, že primitivní světy jsou si velmi podobné. Prověř modul, Marku, a nacpi dovnitř všechno, co můžeme potřebovat. Nezapomeň vzít meziprostorový vysílač. Budeme ho potřebovat, až bude náš pirát pryč."

Mark sestoupil z pilotní kabiny do podpalubí. Právě skončil s instalací videorádia, když ho Ray zavolal interfonem.

"Tvoje pesimistické předpovědi se naplňují. V zádech máme další torpédo. Za čtrnáct minut se budeme muset vynořit."

A opět ta nevolnost... Zdvojené vidění... Několik minut naděje... Podařilo se Merкуру setřást své

pronásledovatele? Ne! čtyři astronefy pěkně v řadě vedle sebe jako smečka psů nahánějících divočáka. Markovi se v tváři nepohnul ani sval. Dutým hlasem nahrál zprávu pro generála Khova... Pro případ, že by Merkur dorazil na Zemi. Stone měl neodbytný pocit, že diktuje svoji poslední vůli. Skončil větou určenou Elze, jediné ženě, kterou kdy miloval...

Jak je nesnadné vyjádřit několika slovy tolik něžných citů...

Ray naposledy stiskl tlačítka počítače.

"Tak a program je hotov. Je to pořádný výlet Galaxií. Za to jsem našim přátelům připravil malé překvapení."

Android se podíval na palubní chronometr nad sebou.

"Máš právě tak čas si na sebe navléct rytířský oblek. Nezapomeň, že zákon o nevměšování zakazuje vzít s sebou na primitivní planetu jakýkoliv předmět ze Země. Není nutné mít nějaké nepříjemnosti s tou jejich komisí... až se vrátíme na Zemi."

3

Černý závoj zakrývající Markův zrak se začal pomalu rozplývat. Rameny mu projela ostrá bolest. Měl pocit, že se mu bezpečnostní pásy vrývají do těla. Ozval se důvěrně známý Rayův hlas.

"Vystřelil jsem modul necelých deset vteřin poté, co jsme prolétli do normálního prostoru. Alespoň tuhle bitvu jsme zatím vyhráli. Piráti dál pronásledují Merkur. Neobjevili nás a v této chvíli nás hmota planety dokonale stíní."

"To je dobrá zpráva," zabručel Mark, ale marně se pokoušel zdvihnout.

"Ještě ovšem nemáme vyhráno," dodal Ray a v obličeji se mu zračil velmi lidský neklid.

"V okamžiku vystřelení modulu se rychlost Merkura rovnala dvěma třetinám rychlosti světla. Ted' to musíme ubrzdít."

"Zapni zpětný chod!"

"Pohonné jednotky už jedou na maximální výkon, ale rychle se vyčerpávají."

Mark pomalu přestával pociťovat tlak, který ho až dosud drtil.

"Nemáme už žádnou jinou možnost, jak ještě víc brzdit. A jestli touhle rychlostí vnikneme do atmosféry, shoříme jak padající hvězda."

"Zpomal modul o horní vrstvy atmosféry."

Ray křečovitými pohyby provedl ten hazardní manévra. Modul byl válcovitého tvaru a horní polovinu měl z průhledného plastexu, což je sice ideální materiál, chceme-li pozorovat povrch planety, ale je velmi málo odolný v případě prudkého tření o molekuly vzduchu. Jakmile teplota v kabině začala příliš stoupat, Ray musel opět nabrat výšku.

Tak uběhlo několik dlouhých minut. Vlny, v nichž se modul pohyboval, nesvědčily Markovu žaludku a způsobily mu silnou nevolnost. Křečovitě staženými svaly se snažil své vnitřnosti ovládnout.

Rychlost se navíc snižovala na Markův vkus jen velmi pomalu. Naopak energie řídicího reaktoru klesala se znepokojivou pravidelností.

"Už nemůžeme dál váhat. Připoutej se. Ted' už můžu jen orientovat náš pád na hlavní kontinent."

Nezapomeň, že osm desetin této planety tvoří moře!"

Modul zamířil k pevnině. Markovi se zdálo, že má žaludek až v krku. Atmosféra rychle houstla. Bylo to jako v neregulované sauně. Plastex se zvlnil a stal se neprůhledným.

"Výška pět tisíc metrů," oznámil Ray. "Čtyři tisíce... tři... dva..."

Mark lapal po dechu, obličej měl zbrocený potem. Ray úderem pěsti prorazil plastexový obal modulu. Do kabiny okamžitě vnikl ledový poryv větru. Ray polohlasně zaklel.

"Už to dál neuřídím, míjíme pevninu a padáme do moře. Musíme okamžitě opustit modul. Vyskoč si mi na záda. S pomocí mého antigravitačního zařízení bychom měli bez větších obtíží přistát."

Výkon androidova zařízení byl vypočítán tak, aby unesl váhu jednoho muže. Proto mohli roboti v případě nutnosti nést agenty, které doprovázeli.

"Ted'!"

Ray otevřel dvířka. Ihned se tou rychlostí utrhla a zmizela. Obtočil pravou rukou přítelovo tělo, mocně se odrazil a opustil kabinu. Zpočátku padali velmi rychle, ale brzy se jejich let zpomalil. Mark v duchu

blahořečil všem těm inženýrům, kteří dokázali stvořit tak geniálního robota.

Podivný pár jemně dosedl na oblázkovou pláž na úpatí skály. Z oceánu se právě vynořilo velké, narudlé slunce a zaplavilo celé pobřeží. V dálce, v místě, kde dopadl modul, se z vody vynořil sloup páry. Poslední spojení pozemšťanů s jejich civilizací vzalo za své. Meziprostorový vysílač plaval někde ve vlnách...

Přestože byl Mark velmi statečný, tentokrát se mu malounko zamlžily oči. Není odsouzen k tomu, aby skončil svůj život na Sixtě?

"Jaká je naděje, že Merkur dorazí na Zemi? Jedna ku dvěma nebo ku třem?" Jeho hlas zněl hluše a trochu se chvěl.

Ray hned neodpověděl a pak zamumlal:

"V nejlepším případě devět a půl procenta."

Mark byl v šoku. Nervózně se zasmál.

"To nám může být vlastně jedno. Buď dorazí nebo nedorazí. Vidiš, že je to vlastně jedna ku dvěma!"

"Proč ne. Problémy je třeba vidět z té optimističtější stránky."

"Musíme se zařídit, abychom tu dokázali přežít co nejdéle."

Mark vstal. Na sobě měl koženou tuniku vyztuženou železnými plátky a lněnou košili. Na nohou vysoké koženkové boty a černé kalhoty z hrubého plátna. Kolem pasu široký opasek s mečem a dýkou. Opasek byl skutečným zázrakem pozemské techniky. Vytvářel totiž kolem těla silové pole, které majitele chránilo před údery a střelami. K proražení pole bylo nutné vyvinout energii vyšší, nežli byla energie tvořená miniaturním generátorem, umístěným v přezce opasku. Mark zběžně prověřil funkčnost a zašklebil se.

"Asi jsem opasek na Telmě hodně používal. Generátor je skoro vybitý. Dva údery mečem ho dorazí. Ale nevádi, s tebou po boku se není čeho bát."

Ray byl nejen neobyčejně silný, ale v pravém ukazováčku měl ukrytou laserovou zbraň.

Android protáhl obličej jako dítě přistižené při činu. "Právě jsem ti chtěl říct, Marku, že jsem neměl čas si doplnit energii. A pak, náš skok z dvou tisíc metrů moje zbylé zásoby téměř vybil..."

Taková novinka Marka úplně uzemnila. Čas pomalu plynul a Marka se znovu začala zmocňovat beznaděj. Šance na přežití, bude-li sám a bez přátel, byla jen nepatrná.

Zaťal pěsti, stiskl čelisti a několikrát se zhluboka nadýchl.

Vzápětí ho napadlo jednoduché řešení a uklidnil se.

"Protože už situace může být jen těžko horší nežli je, nečeká nás žádné zklamání. Udělejme si přehled toho, co nám zbývá. Jaká je, Rayi, tvoje přesná energetická bilance?"

"Deset procent plné operační hodnoty. To znamená, že můj laser, dezintegrátor i antigravitační zařízení jsou nepoužitelné. Když povedu normální život průměrného člověka, tak vystačím dva až tři měsíce. Možná i víc, podle přísunu potravy."

Ray, aby nebudil nežádoucí pozornost, mohl jíst a pít jako normální člověk. Měl v zadní části hrdla otvor, kde byly potraviny dezintegrovány a malé množství takto získané energie přecházelo do generátoru. Nebyla to ovšem nijak rentabilní činnost, neboť pouhé udržování androida v činnosti by si vyžádalo obrovské množství potravy.

"Uvidíme, jak tě vykrmit," řekl Mark a usmál se. "Od téhle chvíle musíme nasadit mimořádně úsporná opatření. Vypoj veškeré okruhy, které nutně nepotřebuješ, včetně detektoru. Ve dne se můžeme spoléhat na moje smysly."

Mark popošel po pláži a sedl si na hromadu oblázků. "Pojďme se zorientovat. Máš ponětí, kam jsme přistáli? Pokud si dobře pamatují, palubní počítač hlásil, že Sixta je planeta pozemského typu."

"Hmotnost 0,94 hmotnosti Země. Složení atmosféry obdobné s pozemskou; jen o něco méně dioxidu síry a kyslíčnicku uhličitého, neboť místní obyvatelé ještě nevědí, co je znečištěné ovzduší," usmál se Ray.

"Rozsáhlý kontinent se rozprostírá od severu k jihu a okolo je roztroušeno mnoho ostrovů. Hlavní kontinent podélně přetíná horský hřeben a my se pravděpodobně nacházíme na východním pobřeží."

"Jsme přibližně na padesáté páté severní rovnoběžce. Právě zde, v této části pevniny, se rozvinula civilizace."

Mark se zahleděl na zářivě bílou, křídovou skálu. Tyčila se do výše nejméně sto metrů.

"Budeme se muset vyšplhat nahoru, abychom si udělali přehled o krajině. Táhle vidím trhlínu se sutí, tudy se nám poleze snadněji."

O hodinu později se za slunečního svitu dopachtili na vrcholek skály. Před nimi, kam až dohlédli, se rozprostíral les. Na horizontě se temně modře třpytil oceán. Ray ukázal prstem na jih, na poměrně vzdálený bod na pobřeží.

"Rozeznávám vesnici, je to pravděpodobně rybářský přístav."

"Tak pojďme, rád bych se seznámil s místní gastronomií."

"Nezapomeň, že nemáme žádné peníze."

"Na to budeme myslet, až bude čas."

Mark se zahleděl na svého druha. Byl oblečen stejně jako on, ale za pasem měl pouze dýku.

"Kde máš meč?"

"Bohužel zůstal v modulu. Najdu si jiný. Nezapomínej, že ač bez energie, stále mám sílu průměrně zdatného člověka. Pojď, přejdeme do lesa, okraj útesů se drobí a je nebezpečný."

Vešli do vysokého borovicového lesa, kde to vonělo pryskyřicí. Ale brzy jim v chůzi začaly vadit husté křoviny s černými trny. Museli je obcházet. Naštěstí po dvou hodinách pochodu v horké a dusné atmosféře objevili cestičku.

Pak už se jim šlo dobře. Ray šel ze zvyku jako první. Prohledával houští a litoval, že nemůže zapnout biologický detektor. Náhle se zastavil a telepaticky Markovi řekl:

"Vidíš tu siluetu, vzadu v křoví?"

"Lovec?"

"Nezdá se mi to. Zpozoroval nás a ihned se schoval."

Mark vytáhl meč a levou rukou sevřel dýku. Právě včas. Z křoví vyrazilo se strašlivým řevem několik mužů. Byli oblečeni do černé kůže, na hlavě přilbice s chocholem. V rukou meče a sekery.

"Je jich nejméně tucet," ucedil Ray. "Obkličují nás a není kudy uniknout."

Oba přátelé se instinktivně postavili zády k sobě, aby nemohli být napadeni zezadu. Před Markem se zjevil chlap jako hora s mečem v ruce. Okamžitě se mu vybavila na Zemi dlouze nacvičovaná bojová postavení. Šermířská obrátka, po ní boční výpad... Na kabátci se objevil krvavý šrám. Muž znehybněl a pak se svalil jako špalek.

Stone neměl čas vychutnat pocit vítězství. Už se na něho řítíl další protivník mávající sekerou. Mark uskočil rychle stranou a to ho zachránilo od smrtelné rány. Rychlým pohybem proťal útočnickovi hrdlo až ke krčním obratlům.

Ray se také činil. Velký čahoun ozbrojený dlouhým mečem radostí zařval, když si všiml, že jeho protivník je viditelně neozbrojený. Svůj omyl pochopil až v pekle.

Android chytil muže za zápěstí, přitáhl ho k sobě a napíchl ho na dýku. Rychlým pohybem se zmocnil jeho meče a pak hodil tělo pod nohy dalším dvěma rváčům, kteří zavrávali. Bylo to osudné klopýtnutí! Rána do hlavy ukončila jejich život.

Ta rychlá vítězství způsobila v řadách nepřítele rozruch. Muži váhali, zda se mají postavit tak nebezpečným šermířům. Bohužel, oddych trval jenom krátce. Jeden z útočníků s helmici ozdobenou dvěma rohy vykřikl řadu povelů. Byl to jejich velitel a snažil se své bojovníky povzbudit.

Znovu začal útok, rázný a promyšlený. Na Marka se tlačili tři útočníci. Dařilo se mu odrážet jejich rány, ale nemohl zaútočit, protože jich bylo mnoho. Ztratil pojem času. Meč se zdál čím dál tím těžší, svaly se mu chvěly, nemohl popadnout dech. Z čela se mu řinul pot, štípal ho do očí a kalil mu zrak. Čepel nože ho zranila na prsou a rozřízla mu tuniku. Tak, tady na této planetě nesmyslně zemře. Elza se nikdy nedoví jak a proč zmizel. Už měl chuť všechno vzdát.

"Marku, Marku, pozor! Prober se!"

Android zachytil přítelovy myšlenky a jeho elektronickými neurony projela zlostná vlna. K čertu s šetřením energie! Proč by on měl zůstat ještě pár týdnů v chodu, když by Mark nebyl po jeho boku?

Ray zrychlil své pohyby. Jednou ranou meče, vedenou šílenou silou, usekl dvě hlavy najednou. Pak využil okamžiku zděšení a vrhl se k Markovi. Probodl Markovu soupeři břicho a dalšímu vzápětí roztříštil lebku.

Stoneovi těch několik vteřin oddechu stačilo, aby se mu opět vrátily síly. Kolohnát v rohaté helmici

vztekle zaklel. Vtom se ozval dusot koní. Rychlým cvalem se blížilo pět nebo šest jezdců. Rytíř v jejich čele byl v lehké zbroji a nesl štít ozdobený červeným sluncem.

Ve dvou vteřinách posoudil situaci. Vytasil meč a popohnal svého koně. Markovi blesklo hlavou, na koho asi zaútočí. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Rána dopadla na rohatou přilbu. Hromotluk ještě stačil zdvihnout meč, ale síla úderu ho srazila k zemi jak kosa stéblo obilí. Lebka mu pukla spolu s helmicí!

Jeho kumpáni se bezhlavě rozprchli po lese. Smrt jejich vůdce jim vzala zbytek odvahy. Jezdci je začali pronásledovat. Byli rozhodnuti nikoho nešetřit. Pozemšťané zůstali sami s mrtvými protivníky. Mark klesl vyčerpán na zem.

Ray vyndal z otvoru v pravém stehně výživnou tabletku a podal ji Markovi.

"Ne. Nech si ji. Ještě ji budeme potřebovat."

V dálce se ozývaly hlasy a výkřiky. Jezdci se vítězně vraceli.

"Zachyt', co říkají a použij universálního tlumočnicka."

"Už jsem ho zapojil, ale potřebuji víc údajů, abych dostal nějaké výsledky. Jakmile je budu mít, předám je do tvých neuronů."

Rytíř s malovaným štítem se pomalu vracel a bavil se s jezdcem po pravici.

"Skvělé!" řekl Ray, "mám první soubor dat. Uvolni se, já ti to předám."

Za deset vteřin Mark otevřel oči.

"To je všechno?"

"Zatím ano, pokračování možná později."

"Žádný intelektuál ze mě nebude."

"Čím méně budeš mluvit, tím důvěryhodněji budeš jako válečník vypadat."

Rytíř na koni se před Markem zastavil. Měl široký obličej s ostře řezanými rysy. Mohlo mu být něco málo přes čtyřicet. Mark se zdvihl a hluboce se uklonil.

"Monsignore, vděčíme vám za záchranu našich životů," pronesl zřetelně.

Muž se hlasitě rozesmál.

"Poskytli jsme si službu navzájem. Jednoho z těch darebů jsem ještě vyslechl. Věděli, že tudy pojedou na lov a nachystali mi léčku. Váš příchod ale jejich plány překazil."

Mluvil rychle a Mark ho nestačil sledovat. Ray mu našťestí každou větu telepaticky přetlumočil. Pak se rytíř zeptal:

"Odkud jste? A kdo vlastně jste?"

Mark napřáhl ruku směrem k východu.

"Jsem rytíř Mark a toto je můj bratranec Ray. Hrad mého otce leží daleko, velmi daleko odsud, až na úpatí hor."

"Proč jsi odtamtud odešel?"

"Můj otec je už velmi starý a já jsem se nesnesl se svým starším bratrem. Také jsem si přál poznat trochu svět a propůjčit svůj meč do služeb nějakého ušlechtilého panovníka."

Jezdec ukázal rukou na těla ležící na zemi a řekl: "Prokázali jste dostatečnou chabrost. Náš král potřebuje hrdiny jako jste vy. Chystá vojenská tažení."

Mark bezmocně rozpřáhl ruce.

"Před třemi dny jsme přišli o koně a v tomto lese jsme zabloudili."

"Moji muži vám nechají koně, co zabavili těm ničemům. Uvázali si je nedaleko odsud."

"Kdo byli ti darebáci?"

"Norhomové! Pocházejí ze severu a žijí z loupeží."

Rytíř se zachmuřil.

"Dnes poprvé se odváží přiblížit až k mým pozemkům. Nasedat! Nabízím vám pohostinství na mém hradu. Spolehněte se, že na uvítanou se už chystá nějaké dobré jídlo."

"Přiznávám, pane, že můj žaludek je stejně prázdný, jako můj měšec."

"Uvidíme, co se s tím dá dělat."

Les vystřídala zvlněná planina klesající až k oceánu. V dálce před nimi se v hloubi zátoky objevila vesnice a nad ní se zdvihala mohutná hranatá stavba, obehnaná hradbami s cimbuřím.

Hrabě Kash - tak se jmenoval jejich průvodce, napřáhl ruku.

"To je můj hrad. Dorazíme k němu za dvě hodiny."

Členové doprovodu se z radosti nad snadným vítězstvím nepřestávali bavit, a tak mohl Ray obohacovat svůj slovník a předávat ho Markovi.

Než dorazili do města, měl už Mark nové slovní zásoby plnou hlavu. Označit »městem« řadu malých, sotva jednopatrových domečků by bylo zřejmě nadnesené. Byly to stavby ze dřeva a mazaniny, kryté častěji došky než taškami.

Hrad se tyčil na malém srázu a jeho čelní strana byla obrácená k moři. Skupina jezdců projela hlavní branou s dřevěnými vraty, vyztuženými kování. Muži seskočili na nádvoří, vydlážděné hrubě tesanou dlažbou.

Hrabě zavolal na páže. Přiběhl mladý, asi dvanáctiletý hoch s bystrým pohledem.

"To jsou moji hosté. Ukaž jim jejich pokoj a dones vodu, aby si mohli po cestě smýt prach. Až si odpočinou, zaveď je do velkého sálu na večeri. Ukládám ti, aby ses o ně staral."

Mark následoval chlapce po úzkých točitých schodech. Konečně jim hoch ukázal na malou komůrku v podkroví, kde byly jen dvě dřevěné postele se slavníkem.

"Je to tu sice malé, ale zase budete mít klid. Než přinesu vědro s vodou, chvíli si odpočiňte."

Pak lišácky mrkl a dodal:

"Po večeri, když budete chtít, přivedu jednu služebnou, která vám poslouží..."

"Děkujeme za nabídku, ale myslím, že to necháme na někdy jindy. A navíc, už nám nezbyla ani jedna mince."

Hoch se zklamaně zašklebil.

"S rytíři, jako jste vy, to je vždycky tak. Vy alespoň nevypadáte na darebáky."

Jakmile se páže vytratilo, Mark se natáhl a ulehčeně si vydechl. Jízda na koni ho ještě dorazila. Neměl na těle ani kousek místa, který by ho nebolel.

Probudil ho až chlapec, který se vracel se dvěma vědry vody.

"Tady to máte. Večeře bude za hodinu. Přijdu pro vás. Kdybyste chtěli ještě něco jiného, stačí zavolat Cyrisi!, to je mé jméno. Budu se snažit, abych vám vaše přání splnil."

Cyris dovedl pozemšťany do velké klenuté místnosti, kde bylo prostřeno. Na stěnách hořely louče a vydávaly právě tolik světla jako kouře.

"Pojďte blíž, moji rytíři," pronesl hrabě a uchopil důvěrně Marka za loket. "Rád bych vás představil svým přátelům."

Hraběnka byla pěkně vyvinutá blondýnka, s usměvavou tváří a širokými boky. Na sobě měla modrou plátěnou tuniku, která jí sahala až po kotníky. Kolem pasu jí visel úctyhodný svazek klíčů - symbol paní domu.

"Tady to je Wladis, vojenský velitel, správce hradu a rádce. Hned po mě druhá nejdůležitější osoba."

Byl to urostlý chlapík s prošedivělými vlasy. Na pravé tváři se mu táhla ošklivá jizva, která mu nadzdvíhovala koutek úst a dávala jeho obličej potměšilý výraz. Zkoumavě si prohlédl přichozí.

"Monsignor tvrdí, že jste udatní bojovníci. Uvidíme zítra."

U stolu seděli další tři muži. Byli mladí, dobře rostlí, ale moc chytře nevypadali. Sluha zručně nakrájel velký kus drůbeže a večeře začala.

Hrabě seděl uprostřed stolu, po jeho pravici hraběnka a po levici Wladis. Mark a Ray seděli naproti. Jakmile někdo vyprázdnil cínovou misku, hned byla zase plná. Všichni jedli rukama a někdy se museli dost namáhat, aby od sebe oddělili vzpouzející se šlachy.

Maso bylo poměrně tuhé, ale šťavnaté. Mark od rána neměl v ústech a jídlo mu moc chutnalo. Když nezůstalo nic, než úplně ohlodaná kostra, přinesli dva sloužící něco, co se podobalo na rožni pečenému divočáku.

Večeře se protahovala. Mark nenápadně podsunoval Rayovi porce, které mu stále servírovali na talíř. Android je potřeboval, aby doplnil hubenou zásobu energie.

"Ten útok Norhomů je velmi znepokojující," řekl Wladis.

"Nebylo jich moc. Sotva hrstka lupičů, honících se za kořistí," odpověděl hrabě.

"Možná to byl jen předvoj nějaké větší tlupy. Ten umírající mi prozradil, že měli poličeno na vás, pane."

"Spoléhám, že mě ochráníte. Připijme si na příchod našich nových přátel."

Sluha naplnil cínové pohárky zlatožlutou tekutinou.

"Je to fermentovaná ovocná šťáva," vyslal telepaticky Ray, vzápětí poté, co nápoj ochutnal. "V rozumném množství nemůže škodit."

Ale Wladise ani opakovaný přípitek nerozveselil.

"Jejich útoky už trvají rok. Na severovýchodě už byly vydrancovány a vypáleny dva hrady. Nač náš král Ulis ještě čeká? Proč nevytáhne do zbraně?"

Hrabě si zhluboka povzdychl.

"Ještě před dvěma roky, když byl vládce Norhomů Kor korunován králem, si náš panovník myslel, že spolu uzavřou mírovou smlouvu."

"Ale to bylo ještě před tím, než si ten prokletý Norhom vysloužil přezdívku Krvavý Kor, kvůli spoustě krve, která kvůli němu vytekla."

"Náš pán k němu vyslal minulý měsíc posly. Ještě se nevrátili..."

Wladis si odplivl.

"Ti už se nikdy nevrátí. Kor naše vyjednavče určitě usmrtil tím nejrafinovanějším a nejkrutějším způsobem, jakého je schopen."

"To je domněnka, kterou nemůžeme vyvrátit. Čekám na zprávy z hlavního města."

Stolovníci vypili ještě poslední doušek na zdraví hraběte a pak se zdvihli od stolu. Marka na prahu oslovila hraběnka.

"Znám přání mužů, kteří strávili delší čas na cestách. Ale vězte, že nestrpím žádné násilí, ani na nejponíženějších služebných."

Pak s chápavým úsměvem dodala:

"Ale vy nevypadáte, že byste měli síly nazbyt. Jestli některá z nich bude souhlasit, pak mi do toho nic není. Dobrou noc, pánové."

5

Marka probudil ze spánku hluk úderů. Zároveň uslyšel Rayovo telepatické volání:

"Myslím, že nás čekají nějaké nepříjemnosti. Rychle se obleč a přijď na východní hradby."

Mark tápal po místnosti osvětlené jen svitem hvězd. Sotva na sebe natáhl oblečení, rozeznělo se venku poplašné zvonění.

Ray ukázal Markovi z ochozu dvě veliké galérie, které právě přistály v primitivním přístavu a rozdrtily přitom několik malých rybářských loděk.

Měsíc osvětloval siluety s pochodněmi, které vyskakovaly na břeh. Jedna chatrč na břehu už byla v plamenech.

Na hradním nádvoří se shromažďovali muži, ženy i děti. Vytržení ze spánku, křičeli hrůzou. Hrabě právě dorazil ke skupině, která se začala formovat na ochozech.

"Wladisi, vezměte si dva strážce a jakmile se objeví první Norhom, spust'te bránu. Potom shromážděte všechny schopné muže, rozdejte jim zbraně a obsad'te hradby."

Zkušný voják okamžitě vyrazil.

"Myslíte si, že zaútočí na hrad?"

"Je to pravděpodobné. Podívejte, vynášejí z lodí žebříky. Šťěstí, že jsme je zpozorovali včas a vyhlásili poplach. Ti nešťastníci zdola se alespoň mohli uchýlit na hrad."

Mark se tázavě zadíval na androida, který mu telepaticky odpověděl:

"Zdalo se mi, že si budu moci odpočinout stejně dobře na hradbách jako v té komůrce. Když jsem viděl přijíždět loď, stačilo jen zacloumat v koutě podřimující hlídkou a ta pak už vyhlásila poplach. Byli rádi, že jsem na ně neřekl, jak málo byli bdělí."

Brána zapadla a těžké dveře se zavřely. Několik nešťastných opozdílů zůstalo ještě venku. Norhomové je okamžitě nemilosrdně zmasakrovali. Pak se se zlostným křikem vrhli na bránu a bušili do ní sekýrami.

Okované dřevo ale vydrželo a jenom jim otupilo ostří.

Chaos na dvoře byl postupně vystřídán určitým řádem. Hraběnka střídala povzbudivé úsměvy s britkými příkazy a nakonec shromáždila všechny přítomné ženy a děti ve velkém sále a uklidnila je.

Wladis zatím postavil do řady všechny muže, rozdělil je do skupin po dvanácti a každé skupině přidělil jednoho ozbrojence.

„Pojďte, Marku,“ řekl hrabě. „Tato část hradeb vede strmě do moře. Tudy útok nepovedou. Tady necháme jenom dvě hlídky. Norhomové se připravují ztécť hradby ze severu, tam, kde je vchod do hradu. Kdyby se hradeb zmocnili, mohli by otevřít bránu.“

Před vraty se zatím shromáždila velká skupina nepřátel.

„Je jich nejméně sto,“ vyslal Ray Markovi telepaticky. „Bude to těžké. Hradní vojsko tvoří sotva padesát ozbrojených mužů a dobrovolníků je asi čtyřicet. Doufejme, že mají alespoň ponětí o tom, jak se má bojovat.“

Mark si všiml malé kamenné přístavby, která sloužila hlídce za nepříznivého počasí.

„Pane, nemohli bychom ten domek zbořit? Měli bychom zásobu střeliva.“

Hraběte žádost trochu překvapila, ale svolil. Prikázal čtyřem ozbrojencům s železnými kopími, aby se úkolu zhostili. Ti se bez rozmyšlení dali do práce.

„Naříd'te ženám, ať dají vařit velké kotle vody.“

Tentokrát už hrabě údivem vyvalil oči.

„Taková vařící sprcha dokáže leckdy schladit horké hlavy útočníků.“

Hrabě se usmál.

„Nápad je to dobrý.“

Obrátil se k Cyrisovi, jehož na ochoz zavedla zvědavost.

„Slyšels? Utíkej to říct hraběnce.“

„Doufejme, že se voda stačí ohřát dřív, než bude po všem,“ povzdychl si hrabě.

Norhomové opřeli o hradby čtyři žebříky a začali po nich neuvěřitelně hbitě šplhat. Mark ukázal rukou na místo, kde bylo nejméně obránců a řekl:

„Pane, my se s bratrancem postaráme támhle o tu stranu.“

Aniž čekal na odpověď, přiskočil k žebříku, jehož horní část přesahovala hradby. Už se zjevila i hlava v helmici, ale okamžitě byla zneškodněna prudkou ranou. Muž na chvíli znehybněl a pak se s rozpaženýma rukama řítíl vzad. Na jeho místo ihned nastoupil další. Jeho lebku rozrazil čepel meče. Vzápětí se objevil další vetřelec a po něm následovali další. Mark se měl co ohánět. Rychle oddechoval a ruce mu už umdlévaly.

Jednomu Norhomovi se podařilo přehoupnout na ochoz. Pozemšťan ho mocnou ranou připravil o hlavu. Do Markových neuronů pronikl Rayův výkřik:

„Vydrž, už ti jdu na pomoc.“

Ray obrovskou silou odmrští žebřík od hradeb. Ten se převážil i s hroznem řvoucích útočníků a dopadl na zem. Android zdvihl nad hlavu obrovský kámen a vykřikl:

„Marku, uhní!“

Mrští kamenem tak silně, že i druhý žebřík vzal za své. Mark si mohl na okamžik oddechnout.

Norhomové ale byli jako sršni. Nenechali se odbýt a žebřík, který jim Ray před chvílkou shodil, hbitě postavili. Android zatím uchopil obrovský kámen, jaký by ani dva siláci neuzdvihli. V okamžiku jím rozdrtil žebřík v půli.

Mark mezitím svolal vesničany, kteří se drželi v povzdálí a do boje nezasáhli.

„Hlídejte hradby, kdyby Norhomové postavili další žebřík, napadněte je sekerami. Jeden zepředu a dva ze strany.“

Pak se obrátil k Rayovi a dodal:

„Pojďme za hrabětem, myslím, že má problémy. Pár útočníků se už dostalo na hradby.“

U hraběte to opravdu nevypadalo slavně. Jeho muži byli přinuceni ustoupit pod tlakem nepřátel a teď právě hájili můstek vedoucí na ochoz.

Před Rayem se zjevil nějaký Norhom, ale Ray ho jedním pohybem paže poslal přes hradby. Další bojovník se vrhl na Marka. „Šikovní otočka a výpad přímo do srdce. Co na tom, že Mark v zápalu boje

použil o několik set let novější šermířský grif.

Ray se vrhl s roztaženými rukama vpřed, a silou vytlačil čtyři Norhomy z hradeb. Ještě jednou se opřel a už se i poslední tělo vznášelo ve vzduchu.

O zlomek vteřiny později letěl dolů i žebřík.

Mark přispěchal na pomoc hraběti, který krok za krokem couval před třemi protivníky. Dva z nich skončili v pánu, aniž věděli, čím rána jim dopadla na hlavu. Posledního protivníka se hrabě zbavil sám. Celý zrudlý se opřel o hradby a zprudka oddechoval. Z levého ramene se mu řinula krev.

Mark se rozběhl k Wladisovi, který na tom byl také špatně. Dva jeho vojáci už leželi na úzkém ochozu. Norhomům bránil v postupu už jen jeden starý voják.

"Pane Marku, voda..."

Cyris vlekl obrovské kouřící vědro s vodou. Pozemšťan nádobu popadl a rychle vychrstl vodu na hlavu v helmici, která se právě objevila.

Bolest a překvapení srazily Norhoma zpět. Vzal s sebou i ty, co leželi pod ním.

Tři funíci vesničané přivlekli kus skály.

"Pane Marku, Ray nám nařídil..."

Mark je nenechal ani domluvit a hned jim přikázal, aby kámen položili na zeď ochozu.

"Pozor, teď zatlačte!"

Kámen se zhoupl, narazil na první příčku, ta vzápětí praskla a po ní přišly na řadu všechny příčky žebříku. Tím útok skončil. Norhmové zatroubili na ústup a shromáždili se v bezpečné vzdálenosti od hradeb. Hrabě ustaraně vzdychl:

"Nebesa nám popřála trochu oddechu..."

"Chybí jim výstroj," zavtipkoval Mark, "měli jen čtyři žebříky."

"Úplně by jim stačily, kdybychom je byli nespátřili včas... díky vaší bdělosti!"

"Myslíte že odtáhnou?"

"Norhomové? Kdepak, musejí být vztekem celí bez sebe."

"Pětatřicet procent nepřátel je vyřazeno z boje," vyslal telepaticky Ray.

"Bude jim stačit jen pár hodin, víc určitě ne, a dají zase dohromady všechno, co potřebují k útoku," zavrčel Wladis.

Noc zesvětlala. Na horizontě začalo svítat. Na břehu moře dohořivaly plameny ze dvou vypálených domů. Vesničané sbírali mrtvé z ochozu. Norhomy hodili dolů z hradeb a zraněné obránce odnesli k hraběnce, která se o ně postarala.

"Musíme využít chvíle klidu," řekl Mark. Hrabě se na něho udiveně podíval.

"Do té doby, než přijde další útok, musíme odpočívat."

Mark netrpělivě pokýval hlavou.

"Mnoho vašich mužů nebojovalo. Nemohou být tedy vůbec unaveni."

"Jsou to rybáři a obchodníci, neumějí bojovat," namítl hrabě.

"Rozkažte, aby nanosili na různá místa na hradbách hromady kamení. Viděl jste, jak účinně nám to pomohlo zničit žebříky?"

Wladis odešel vydat příkazy. Mark pokračoval: "Máte nějaký dlouhý a pevný provaz?"

"Něco tam bude, zedníci nedávno opravovali věž. Proč se ptáte?"

Oba muži došli až k východním hradbám. Mark ukázal na dvě galérie, které se pohupovaly několik kroků od břehu.

"Kdyby se nám podařilo je zapálit, odvedlo by to přinejmenším jejich pozornost a při troše štěstí by to vyvolalo paniku v jejich řadách. Kdyby viděli, jak uniká možnost odvézt si svůj lup, to by jim srazilo hřebínek!"

"Nebo by je to ještě víc rozvzteklilo," zavrčel telepaticky Ray. "Do čeho se to zase vrháš?"

"Když se o nic nepokusíme, tak nás další útok smete. Všichni, i my dva, budeme mrtví."

"Asi máš pravdu. Musíme z hradu ven, abychom měli naději, že přežijeme."

Mark vysvětlil hraběti svůj plán. Ten pokýval hlavou a řekl:

"U úpatí skály je voda hluboká."

"Blízko hradu mého otce je jezero. Naučili jsme se plavat už v útlém mládí," řekl sebevědomě

pozemšťan.

6

Mark měl štěstí, že voda v této zeměpisné šířce nebyla studená. Plaval klidnými tempy s Rayem po pravici. Z hradeb slezli na hrubém provaze bez potíží, a hlavně, nepřítel si jich ani nevšiml.

Stín první galéry se rýsoval několik sáhů od nich. Na palubě nebylo ani živáčka. Norhomové si byli tak jistí svým vítězstvím, že ani nenechali strážce. Android se vytáhl nahoru a vklouzl do lodi. Pak napřáhl ruku a pomohl Markovi. Loď byla podobná vikingským plavidlům. Na bocích měla lavice pro veslaře a na jediném stěžni povlávala plachta. Vesla byla pečlivě srovnána na dně lodi. Na přídi Ray objevil kožené vaky se zásobami nasoleného masa.

Hltavě se zakousl do stehna z kance a Mark zatím spustil plachtu a svinutou ji cpal pod lavice.

"Bude to dobře hořet, ale jak to podpálíme?"

"Mám u sebe zapalovač."

Android ukryval v otvorech svých stehů pravé poklady. Léky, výživné tabletky i několik rozbušek pro různé použití.

Mark si dlouhým hákem přitáhl druhou loď a obě je svázal lany k sobě. Potom přeskočil zábradlí druhé lodě a udělal totéž, co prve. Ray do sebe nacistal maso i s kostí a pak nařídil Markovi:

"Vlez do vody. Musíš se držet dál, aby tě nebylo v plamenech vidět."

Mark vklouzl do slaných vln a za chvíli byl u břehu. Ray ho zanedlouho dohonil.

"Uvolnil jsem kotevní lana. Mořský odliv odjistí zápalku."

Obě lodě se pomalu a neslyšně začaly vzdalovat od břehu. Ray uchopil Marka za loket.

"Poď, musíme pryč, než dorazí ta banda šílenců."

Za chvíli byli ve vesnici. Úzké a tmavé uličky znamenaly bezpečí. Na jak dlouho? Za chvíli bude den.

Ukryli se v přítmi kamenného domu, který vypadal blahobytně. Měl okna chráněná mřížemi a okenicemi.

"Trvám na tom, že bychom měli využít šera a vytratit se pryč," zašeptal Ray.

"Máš samozřejmě pravdu, ale já odmítám opustit naše přátele."

Jejich hovor přerušil nečekaný příchod čtyř Norhomů. Sekerami prorazili dveře a vpadli dovnitř. Vzápětí vyběhla ze dveří se zoufalým křikem mladá dívka. V patách za ní voják. Dopadl ji v mžiku a prudkým pohybem jí rozerval šaty. Její křik mu ani trochu nevadil. Povalil ji na zem a vrhl se na ni.

Mark jednal instinktivně. Vystoupil ze stínu s mečem v ruce. Mířil přesně. Norhom zůstal ležet s přeraženou šíjí. Dívka se vysmekla spod těžkého, bezvládného těla, sedla si a rozvzlykala se. Pak zvedla ruku a ukázala na rozštípané dveře.

"Rodiče... mám uvnitř rodiče, prosím vás, pane, zachraňte je!"

Rozlehlou místnost osvětlovala spoře tenká svíce. Na červenočerné dlažbě právě dva vojáci znásilňovali ženu. Pod vyhrnutou sukni bylo vidět dobře rostlá stehna. Třetí Norhom třásl hubeným vrásčitým starcem, který měl oči rozšířené hrůzou.

"Zlato... Kde schováváš zlato!"

Ray se rozmáchl jen nepatrně, ale rána pěstí do vazů byla přesto drtivá.

Druzí dva vojáci byli tak zaměstnání svou věcí, že ani nestačili zareagovat. První skončil s proraženou lebkou, aniž si uvědomil, co se okolo něho děje a druhému Ray rukou zlomil vaz.

Stařec se vrhl k Markovi.

"Bůh vám požehnej. Lupiči už utíkají?"

"Bohužel ne. Mohou být zpátky každou chvíli."

Ray pomohl ženě vstát. Byla hezká, i když měla tváře samou rozmazanou slzu. Stydlivě si upravila, zbytky svého živůtku, který násilníci tak poznamenali.

"Zůstaňte a ochraňte nás, pane." Plachý úsměv vypadal spíš jako příslib. "Jste celí promočení, musíte se usušit."

Mladá dívka se přitiskla k otci a horlivě přikyvovala. "Musíme zpět za hrabětem," řekl Mark s listostí v hlase. "Než se situace vyjasní, zůstaňte schovaní. Proč jste se vlastně neuchýlili na hrad?"

"Nestihli jsme to."

Zvenku se začaly ozývat výkřiky a ryk valícího se davu. Obloha se rudě rozzářila. Pozemšťané vyběhli a

málem padli do rukou dvěma Norhomům, ale Ray je reflexivně umlčel. Pak jim stáhl z hlavy helmice a jednu podal Markovi.

"Natáhni si ji, alespoň zapadneš do místního koloritu. Než se rozední, můžeme se vydávat za Norhomy." Opatrně postupovali směrem k hradu a cestou zneškodnili čtyři drancující nepřátele. Svítalo. U vrat se tlačilo asi třicet Norhomů. Ostatní se rozutekli po vesnici. Vojáci si přinesli obrovskou kládu a v pravidelných intervalech s ní naráželi do dveřního křídla, které pochmurně skřípalo.

"Proč na ně neházejí kameny?" soptil Mark.

"Podle toho, kolik jich leží na zemi, už nemají co házet. Vypadá to, že opustili hradby a stáhli se do hlavní věže. Malý vchod se jim bude snadněji bránit."

Vtom se ozvala ohlušující rána a hned nato vítězný křik. Hlavní brána konečně padla. Lotři vpadli na hradní nádvoří.

Hrabě s několika muži uzavřel dveře vedoucí do obytné věže. Bylo zřejmé, že tato překážka Norhomy dlouho nezdrží. A už několik z nich rube sekerami do dveří, až lítají třísky.

Mark zaklel. Zedníci, kteří nedávno opravovali krytinu, nechali u zdi dřevěné lešení. Tudy se nepřítel snadno dostane do horních pater!

"Rychle, Rayi, musíme ho zničit."

Pozemšťané se o překot rozeběhli k žebříku, který vedl na první plošinu lešení. Zároveň s nimi dorazili i dva Norhomové. Android je okamžitě odrovnal. Mark vylezl na plošinu a Ray za ním. Žebřík vytáhli nahoru. Tím získali krátký náskok.

Za chvíli vyšplhali až nahoru. Mark se protáhl do věže úzkým oknem.

"Znič tu věc, musíme se dostat za hrabětem." Android se na okamžik zarazil. Sklouzl pohledem na pečlivě vyrovnané tašky, které si pokrývači nachystali. Byly z pálené hlíny, ploché a těžké. Z jedné strany měly zářez a ze druhé výstupek.

"Jdi napřed, Marku, ale drž se stranou!"

U paty lešení vztekale pořvávali tři Norhomové. Jakmile spatřili Raye, jeden z nich po něm mrštil sekerou. Android ji v letu zachytil, potěžkal a poslal nazpět s takovou silou, že její vlastník zůstal ležet s roztržitou lebkou.

Druzí dva se nepřičetně rozčílili, až přilákali několik dalších Norhomů. Ray uchopil jednu z tašek. Zamířil a mrštil. Jeden pirát zůstal ležet s oddělenou hlavou.

Androida výsledek prvního pokusu potěšil a proto pokračoval se zvýšenou rychlostí. Další pět Norhomů postihl stejný osud. Pak přiběhli další dva vetřelci, ale jakmile uviděli, jaký osud potkal jejich kamarády, otočili se a upalovali pryč. Ale už bylo pozdě. Krytina zasáhla jejich temena s toutéž elektronickou přesností.

Zbylo ještě deset tašek. Ray si je naskládal do levé ruky a slezl s nimi dolů. Dveře do věže se rozlétly, ale za nimi byla ještě kovová mříž. Poslední obránci hradu věděli, že nemohou čekat od nepřítele žádné slitování.

Když se Ray dostal na správnou vzdálenost, hodil první tašku. Letěla téměř vodorovně, lehce se stočila a zasáhla přesně svůj cíl.

Mark seběhl po schodišti jak nejrychleji uměl. Cestou ho provázely zděšené výkřiky žen, které jej považovaly za Norhoma. Vběhl do velkého sálu právě ve chvíli, kdy pod nárazy nepřítele povolily dolní dveře. Hrabě nechápal, jak se tu Mark mohl najednou objevit, ale nebyl čas na vysvětlování. Divoký řev útočníků oznamoval, že dole začal boj.

Bojovalo se krutě a nelibostně. Uskočit, bodnout, uskočit... Nepřičetní Norhomové zatlačili obránce o několik kroků zpět, ale pak se bojová linie ustálila a útok poněkud ochabl. Na dlažbě leželo mnoho těl. Přátelé, nepřátelé, Mark nevěděl. Zneškodnil sice řadu nepřátel, ale ani on sám nezůstal nezraněn. Rána sekerou mu rozbila helmici a hrot meče mu rozsekl kamizolu až na kůži.

Zatmělo se mu před očima, ale ještě si stačil všimnout, že se Norhomové stahují. Na místa padlých nenastupovali další! Vysvětlení přišlo vzápětí. Ray spotřeboval na Norhomy celou zásobu tašek a nyní začal útočit zezadu. Postupoval pomalu, v pravé ruce meč, v levé sekeru, s pravidelností žence kosícího obilí. Za sebou nechával v řadách útočníků krvavou brázdu.

Za chvíli dorazil až k Markovi. Těch několik zdravých Norhomů vzalo nohy na ramena a zmizelo.

Nastalo tíživé ticho, přerušované přerývaným oddechováním a sténáním zraněných. Pak ale vypukl nadšený povyk. Vesničané si uvědomili, že přežili a strach vystřídala obrovská radost. Vtrhli na dvůr, jásalí, že jsou volní a přísahali pomstu. Zraněné Norhomy krutě dorazili a pak vyběhli ke svým domovům pronásledovat zbylé nepřátele.

"Jsou jako ovce, které stihlo šílenství," ušklíbl se Mark.

"Jejich nenávisť je úměrná strachu, který prožili," řekl Ray. "Kdyby vyhráli lupiči, také by je nešetřili."

Konečně si mohli trochu oddechnout. Hrabě pozval pozemšťany do vedlejší místnosti, kde se nebojovalo a tam se natáhli na nepohodlná křesla. Dorazil i Wladis. Na tváři měl nový šrám.

Pak přispěchala hraběnka se dvěma služebnými, které se ještě chvěly strachem. Přinesly velké džbány s vodou. Hraběnka nesmlouvavě vysvlékla manžela z vyztužené tuniky a na levém rameni se objevila široká jizva. Hrabě se svěřil do ženiny péče.

"Toto vítězství patří vám, drazí přátelé. Z hradeb jsme viděli, jak vzplály jejich lodě. Díky tomu řada Norhomů přestala útočit a vrhla se k moři."

Mark vyprázdnil pohár, který mu podala služebná a vstal.

"Pane, dovolte, abych se vzdálil. Padám únavou."

"Můžete jít. Kdo jiný by měl větší nárok na odpočinek, nežli vy."

Mark prošel velkým sálem, kde ošetřovali zraněné a odkud odnášeli ven mrtvé. K Markovi přiběhl Cyris, chytil ho za ruku a zalykajíc se radostí křičel:

"Pane Marku, já věděl, že se zachráníte!"

Zatímco Cyris doprovázel pozemšťana do jeho pokoje, zaslechl Mark Rayův telepatický vzkaz.

"Projdu se okolo kuchyní. Po té námaze by se hodil pořádný oběd!"

"Pane, promiňte, že vás obtěžuji, ale jedna žena by si s vámi přála mluvit."

Mark s námahou otevřel oči. Slunce se už sklánělo k obzoru. Prospal tedy celý den. Do místnosti vstoupila pohledná žena se dvěma služebnými, které měly plné ruce baličků. Pozemšťan poznal onu ženu, kterou Norhomové zneuctili. Zdálo se, že už ji to příliš netrápí, protože se usmívala.

"Rádi bychom vám spolu s manželem poděkovali za vaši velkorysou pomoc a jako výraz díky jsme vám a vašemu příteli přinesli toto oblečení."

Rozprostřela po posteli kamizolu s rukávy, lehkou tuniku, košili a krátké skládané kalhoty. Pak od pasu odepjala měšec a podala ho Markovi.

"To je za to, že jste zachránil čest mé dcery."

Cyris se spolu s oběma služebnými vzdálil. Mark vzal ženu za ruku a políbil ji. Zachvěla se a tváře jí zrudly.

"Pane, když si vzpomenu na tu hroznou noc, srdce mi tlučé jako splašené."

Položila Markovu dlaň na své levé ňadro.

"Cítíte to? Já nelžu!"

Aniž Marka pustila, překulila se spolu s ním na postel.

"Já bych vám také ráda poděkovala, že jste mě zachránil," šeptala a oči jí zářily.

Mark se k ní naklonil a okamžitě ho něžně uchopily dvě ruce okolo krku. Proč se bránit? Nechal se unést příjemnými vibracemi.

"Pane, hrabě si přeje, abyste s ním povečeřel," oznamoval Cyris.

Mark se pomalu zvedl. V posteli byla ještě cítit vůně ženy, která odešla sotva před čtvrt hodinkou.

Chlapec se s veselým a chápavým úsměvem podíval na šaty, které se svezly na dlažbu.

"To je poprvé, co ten starý lakomec Glaz někomu něco dal. Musel jste mu opravdu prokázat pořádnou službu."

"Zachránili jsme ho před Norhomy." Chlapcův obličej se rozzářil.

"Kolik jste jich zabili?"

"Myslím, že čtyři."

"Pak tedy chápu velkorysost toho škrtu. Zbraně poraženého patří vítězi. Předpokládám, že jste asi neměli čas si je vzít, tak to udělal za vás. Dal vám raději tyhle dary, abyste je nechtěl třeba později."

Pořád na tom ještě vydělá."

Mark se podíval do měšce, ve kterém bylo dvanáct zlatých mincí. Jednu chlapci hodil.

"Tady máš svou odměnu. Spoléhám na tvoji diskretnost."

Večeře se podávala v pokoji hraběte. U stolu s nimi seděl jen Wladis. Když dojídali, hrabě si povzdychl:

"Budu muset zpravit o tomto útoku krále. Bohužel nevím, jestli v kraji neplení další bandy. Po tom masakru už mi nezbyvá dost lidí, aby doprovodili posla. Vy a váš bratranec jste jediní, kdo by mohli do hlavního města ke králi Ulisovi dorazit. Cyris vás povede. Je mladý, ale odvážný. A dobře zná cestu, protože mě vloni doprovázel, když jsem byl u krále obnovit závazek věrnosti. Odjedete zítra za úsvitu."

Mark odstrčil zpola dojedený talíř polévky. Byla to zvláštní směsice lepkavé tekutiny, v níž plavaly kusy tuhého, vláknitého masa. Cyris byl pyšný, že jí u stolu s dospělými, a tak se velmi snažil, aby pozřel alespoň několik soust. Jenom Ray statečně spolykal, co mohl.

7

Pozemšťané se svým malým průvodcem už byli dva dny na cestě. Cesta probíhala velmi klidně, nic zlého je nepotkalo. Po celodenní jízdě na koni kopcovitou krajinou dorazili k večeru do malé vesničky, kde se krčilo několik ubohých chatrčí. Jeden z domorodců jim ukázal na chýši, v níž bydlela jedna vrásčitá a tlustá ženština, která svolila, že je ubytuje. Večeře, ke které jim předložila vařenou drůbež, ještě ušla, ale na snídani už po noci strávené na špinavém slamníku neměli ani pomyslení.

Mark vstal a nechal Cyrise, aby s ní jednal o ceně. Žena střídala zlostné výkřiky s bolestným nářkem.

Nakonec dospěli ke shodě. Chlapec povýšený na pokladníka částku vyrovnal a když nasedali na koně, zakřičel na stařenu:

"Prozrad' nám, babo, kolik hostů jsi už otrávila?"

Stařena se na ně vztekale zadívala, ale pak se zvonivě rozesmála.

"Víc, než si myslíš, panáčku. Uvidíš sám, dřív, než se naděješ."

Pak se skácela, jako by jí projela nějaká bolestivá křeč. Když se opět narovnala, měla plné oči slz a divoké nenávisti.

Kolem poledního dorazili cestovatelé do Thil, hlavního sídla země. Bylo to pěkné městečko obehnané hradbami, nad nímž se tyčil hrad se čtyřmi věžemi a mohutným donjonem.

Hlídka u vstupní městské brány je ihned vpustila dovnitř. Mark oznámil, že nese pro krále důležitou zprávu.

Postupovali jen krok za krokem, protože v ulicích bylo mnoho lidí. Dav je unášel úzkou uličkou až k hradu.

Mark se vrátil do důvěrně známé atmosféry středověkého města. Domy s podloubím, jedno nebo dvě patra, v přízemí obchody a výklady rozložené až do ulice.

Pozemšťané šli pěšky a koně vedli za uzdu. Byli to mírumilovní tvorové podobní těm pozemským.

Prostranství před hradem bylo plné lidí. Uprostřed se tyčila dřevěná konstrukce se třemi kůly. Pod nimi byly naskládány otýpky klestí.

Cyris se vesele a družně bavil se všemi kolem. Byl pyšný na svůj nový oblek, který si pořídil za zlatý peníz od Marka.

"Pane, do hradu nás nepustí dříve, nežli skončí tato podívaná. Dnes mají být popraveni tři nešťastníci posedlí d'áblem."

"Zase to nešťastné čarodějnictví," povzdychl si Mark. "Ať jsme na kterékoliv planetě, vždycky někdo za pověry zaplatí životem."

Do ticha se rozezněl pochmurný hlas zvonu. Brány hradu se otevřely a ven vyšly dvě řady ozbrojenců, zatlačily dav a uvolnily cestu k lešení. Když se jim jakž takž podařilo nastolit pořádek, objevilo se pět kněží v dlouhých šedých hábitech. "Šli před koňským potahem, který obklopovala stráž. Na voze byli tři odsouzenci, každý v jedné dřevěné kleci. Ubožáci byli jen v cárech. Pod nimi bylo vidět krvavé šrámy. Ve vyhublých obličejích jim vztekale plály veliké oči. Hubenému tělu a údům kontrastovalo jako balón nafouklé břicho.

Na dav se sneslo tíživé ticho, přerušované pouze výkřiky odsouzenců. Byly to spíš zvířecí, než lidské zvuky. Odsouzení lomcovali klecí, tloukli do ní pěstmi, rameny, hlavou a nedbali na zranění, která si tím

působili.

Vůz konečně dodrkl k lešení a zastavil se. Kat byl oblečen do černé kůže. Byl to chlap jako hora a jeho dva pomocníci rovněž.

Všichni tři vyskočili na vůz a otevřeli první klec. Okamžitě nastala pěstní potyčka. Trvalo několik minut, než odsouzence zvládli. Nakonec mu spoutali nohy a ruce za zády a odnesli ho na hranici, kde jej přivázali k jednomu z kůlů. I když se už nemohl hýbat, alespoň vrčel jako pes a pokoušel se kousat. Mučivá scéna se opakovala i s druhými dvěma odsouzenými. Když byli všichni připoutáni na hranici, kati opustili prostor. Jeden z nich krvácel z nosu a druhý měl šrám na čele.

Nejstarší mnich nejprve natáhl ruce před sebe a pak pomalu rozpažil. Z hrdla se mu vydral břitký povel. Kati přispěchali s pochodněmi v ruce a zapálili otepi. Suché dřevo okamžitě vzplálo a plameny vyšlehly kolmo vzhůru.

Mark znechuceně odvrátil hlavu.

"To je zvláštní, moc zvláštní," řekl telepaticky Ray. "Prozkoumal jsem ty nešťastníky rentgenem a scannerem. Všichni tři měli v břiše obrovského parazita, velkého jako užovka. Byl skrytý v zažívacím traktu od vratníku až po tenké střevo. Kvůli nedostatku energie jsem ale analýzu nedokončil."

Křik odsouzenců utíchal, až přestal úplně. Náměstí zaplavil štiplavý kouř. Divadlo skončilo a dav se začal rozcházet. Pozemšťané se konečně mohli přiblížit k bráně hradu.

Snědý, zavalitý velitel stráže je zavedl do malého sálu, kde bylo několik sedaček.

"Počkejte tady! Oznamím váš příchod vrchnímu veliteli královské armády, Artaxovi."

Za chvíli přišel sluha a přinesl džbánec místního vína. Mark zjistil, že bylo ještě daleko horší, než víno hraběte a zašklebil se.

Uplynula hodina a pak se konečně objevil důstojník doprovázený vrchním velitelem armády. Byl vysoký, hubený, šedovlasý a vypadal přísně. Měl na sobě šarlatovou kamizolu s vyšitou hlavou orla na prsou.

Pozemšťané se mu zhluboka uklonili.

"Pojďte za mnou, představím vás Jeho Veličenstvu králi. Předáte mu vaše poselství."

Prošli nádvořím hradu, kde bylo velmi živo. Celou jednu část nádvoří tvořily konírný a čeledíni se motali okolo koní. Velké množství zbrojnošů cvičilo pod vedením důstojníků.

Pozemšťané následovali vrchního velitele armády až do hlavní věže. Královské komnaty se nacházely v prvním patře a přístup k nim byl po širokém kamenném schodišti.

Král je přijal ve své pracovně. Byla to velká místnost, jejíž jednu stěnu tvořila knihovna s vyrovnanými rukopisy. Ulis byl čtyřicátník s živým obličejem plným vrásek. Postavu měl průměrnou, ale rozložitá ramena působila, že vypadal mohutně. Seděl za širokým stolem na seslici s vysokým opěradlem. Byl obklopen asi deseti rytíři a jedním knězem. Kněz si příchozí zkoumavě prohlédl a sykl něco panovníkovi do ucha. Rayovo elektronické ucho zprávu zachytilo.

"Pane, můžete je vyslechnout, nezdá se, že by byli posedlí d'áblem."

Král přikývl.

"Pojďte blíž, rytíři, a předejte vaše poselství."

Mark mu podal pergamen, který dostal od hraběte před svým odjezdem. Král jej rozvinul a položil na stůl. Kněz četl panovníkovi přes rameno, polohlasně, jakoby jenom pro sebe. Bylo vidět, že král má se čtením textu potíže a že poselství luští jen pomalu.

"Tak Norhomové napadli hraběte Kashe," povzdychl si Ulis.

"Byli na hlavu poraženi, pane."

Panovník pokýval hlavou.

"Domníval jsem se, že se hrabě připojí k mému vojsku a vyšle alespoň deset čet kopiníků."

"Utrpěl ve své malé posádce citelné ztráty a sám byl také raněn."

"A co starý Wladis," zeptal se vrchní velitel vojska. "Je to můj dávný spolubojovník."

"Těší se dobrému zdraví, ale jeden z Norhomů mu na tvář přidal další šrám."

Ulis se tomu usmál.

"Děkuji vám za vaše poselství, rytíři."

"Když tu nemůže být hrabě osobně, pak dovolte, abychom ho zastoupili," řekl Mark po chvilce přemýšlení. "Budeme se bit každý za deset mužů."

Vrchní velitel se ironicky pousmál.

"Takové tvrzení se musí prověřit na bojišti s mečem v ruce."

"Rytíř Mark bude mít brzy příležitost dokázat svoji statečnost," řekl král. "Bude bojovat pod praporem hraběte Kashe."

Pak se obrátil na mladě vypadajícího rytíře a dodal: "Yvale, postarejte se o naše nové rekruty. Za jiných okolností bych uspořádal slavnost k našemu odjezdu na vojenské tažení, avšak dnes mám těžké srdce."

Rytíři se odebrali na hradní nádvoří. "O jakém žalu se to král zmiňoval?"

"Zapomněl jsem, Marku, že jste přišel teprve dnes. Mezi těmi, kdo byli před hodinou upáleni, byl i hrabě Savo. Byl to důvěrný králův přítel už od korunovace."

Yval ukázal na dveře, za kterými se tísnilo asi dvacet mužů.

"Tamhle se můžeme najíst, ale za mnoho to nestojí. S příchodem rytířů z celého království mají kuchaři plné ruce práce."

Váhavě, ale s nadějí v hlase dodal:

"Jestli vám zbylo trochu mincí, můžeme jít do města. Je tam hostinec, kde připravují báječné pečinky."

"To je nápad! Jste naším hostem, Yvale, ved'te nás!"

8

Slunce pomalu zapadalo za obzor. Od úsvitu, kdy královská armáda opustila hrad, postupovaly krajem dlouhé kolony a za sebou zanechávaly oblaka prachu.

Mark s neznatelným úsměvem pozoroval královskou armádu, která se vlnila směrem k severu. Tři sta jezdců a půl tisíce pěšáků. To ještě nejsou války, jaké se odehrávaly na Zemi, kdy se bojů účastnily milióny mužů.

Přední voj dorazil na dohled k jedné vesnici. Byla to právě ta, kterou před třemi dny Mark s přáteli navštívil. Jezdci se utábořili na rozlehlé louce, asi sto metrů od vesnice. Žoldáci se rozeběhli po vesnici, jak bylo zvykem, a vraceli se s kořistí. Pochytaná zvířata porazili a dali se do opékání.

Yval, kterému se podařilo zmocnit kusu pečeně, zavedl své přátele poněkud stranou, aby se v klidu najedli. Když se mladý muž nasytil, rozesmál se.

"Věř mi, Marku, tady je nám lépe než ve vesnici. Před třemi týdny jsem tu byl v doprovodu hraběte Sava. Prováděli jsme průzkum na severu. Jedna babice nám nabídla pohostinství, ale nikdy jsem neviděl tak hroznou polévku. Před jejím zápachem jsem musel utéct a šel jsem si lehnout bez večeře."

"Kdo ještě byl s vámi?" zeptal se Mark tlumeně.

"Dva rytíři. Také je posedl démon."

Ray se starostlivě zadíval na svého přítele.

"Nemám rád náhody," řekl, "a myslím, že by nebylo na škodu tu podivnou hostitelku navštívit."

Ponechali Yvala s Cyrisem u jídla a vydali se do vesnice. U chatrče té ženštiny postávali vojáci i vesničané. Než se Ray prodral do předních řad, vyšli dva ozbrojenci a táhli ji za sebou. Za tři dny se hodně změnila. Měla obličej samou vrásku a břicho jako balón. Mlátila sebou a ječela vysokým hlasem. Byla tak rozzuřená, že z ní šla hrůza. Podařilo se jí vysmeknout pravou ruku a s neuvěřitelnou rychlostí vytrhla vojákovi dýku, kterou měl za pasem. Čepel se zabýskla v zapadajícím slunci a pak se ponořila mužovi do břicha.

Ohromení diváci zkameněli. Pak se z davu začaly ozývat výkřiky a než se kdo nadál, strhl se divoký tanec. Nešťastníci srazili na zem a během chvilky ušlapali. Její tělo, spíše už jen krvavou hmotu, dovlékli na improvizovanou hranici.

Pozemšťané se otočili, jakmile vyšlehly první plameny.

"Také v sobě měla ty parazity," vzdychl Ray.

Mark si na několik hodin zdřímnul. Ray ho jemně probudil.

"Moc jsem o tom všem přemýšlel a raději jsem tě také prošetřil. Nevykazuješ žádné znaky nákazy, ale my o těch parazitech nic nevíme. Právě proto si myslím, že by bylo prozíravé, kdybych ti dal dávku universálního séra. Je to jediný lék, který mám."

Než mohl Mark protestovat, vzal jej za paži a vstříkl mu sérum.

"A co Cyrus? Ten byl také ve styku se stařenou a jedli jsme stejnou polévku," řekl Mark a automaticky si

třel místo vpichu.

"Také jsem ho prošetřil, ale žádné příznaky jsem nepozoroval. Měl jsem jen jednu dávku séra a tu jsem vstříkl raději tobě, dřív, než si to rozmyslíš."

Arkun se zdvihl z křesla. V jeho tváři se zračila únava a pod očima měl velké tmavé kruhy. Nad videorádiem se rozzářila červená kontrolka. Znaveným pohybem ruky navázal spojení. Rozsvítila se obrazovka a na ní se objevil jeho komplic Sarmo. I on vypadal velmi unaveně.

"Bože, ten chlap nás ale prohnal. Jak dokáže vydržet devět po sobě následujících přechodů?"

Arkun zachmuřeně odvětil:

"Lámal jsem si tím hlavu a myslím, že jsem na to přišel. On musí být taky úplně vyřízenej, ale práci za něho asi dělá ten jeho android. Jsou to stroje vyrobené pro S.D.P.P. a jsou na takové úkoly naprogramované."

"Může nás protáhnout Galaxií, i když ten druhý bude dávno mrtev."

"K tomu ale ještě určitě nedošlo. Umělý spánek v lékařském bloku může jeho existenci prodloužit, ale jen na dva nebo tři další přechody."

"Chcípeme dřív, nežli on!"

"Neblbni. Mám nápad. Zabudovaná štenice v řídicím mozku nám automaticky předává souřadnice Merkura. Stačí jen napojit náš přijímač na palubní počítač."

"Jak dlouho to ještě bude trvat?"

Arkunovi ztwardly rysy v obličeji.

"Nemá zesílené generátory jako my. Brzy mu dojde energie."

Rozsvítilo se několik kontrollek. "Pozor. Zase se vynořuje."

Arkun zručně přepsal údaje, které mu poskytla štenice a zavřel oči. Sotva pominula nevolnost z přechodu, ozval se hlasitý signál.

"Střely přímo před námi," oznámil kovovým hlasem počítač.

Pirát rychle zapojil ochranný štít. Byl nejvyšší čas. Ani ne za vteřinu se vnější obrazovka rozsvítila zábleskem výbuchu střely.

Arkun zaklel a pak vzteky vybuchl. Pirát ze čtvrté lodi nestačil dost rychle zareagovat. Dostal přímý zásah. Objevil se obrovský mrak, který se pomalu rozplynul v prostoru.

Na obrazovku se vrátil Sarmo. Na čele se mu perlil pot.

"Ten mizera! Ještě stačil vystřelit! A teď se zas noří do subprostoru."

"Přisahám, že ho dostaneme. Naprogramuj si palubní počítač tak, aby se řídil údaji štenice, aniž bychom museli my zasahovat."

"A co když na nás vystřelí znovu?"

"Přepoj na automatický ochranný štít, jakmile se vynoříme."

"To nás ale bude brzdit a bude nás to stát hodně energie," namítl Sarmo.

"Musíme být opatrní. Stejně se jeho generátory vyčerpají dříve než naše."

9

Předvoj královského vojska byl na cestě už od rozbřesku. Ale teprve v poledne vydal hlavní velitel pokyn zastavit, aby si jak lidé, tak i koně odpočinuli.

Mark si s Yvalem sedl k mělkému potoku.

"Nevíš, Yvale, proč velitel tak spěchá?"

"Hrad hraběte Kora Krvavého leží na břehu moře asi tři dny cesty severně od hradu Kash. Hlavní část armády táhne přímo, ale my jdeme oklikou, abychom Norhomům vpadli nečekaně do zad a odřízli jim ústupovou cestu."

Skupina se dala opět do pohybu a asi za hodinu nato se přihnali dva jezdcí na koních. Byli to zvědové, které velitel vyslal napřed prozkoumat cestu. Mávali rukama a rozčileně křičeli. Velitel přikázal zastavit. Za chvíli všichni věděli, co se děje. Na cestě před nimi byl nepřítel.

"To utajení se tedy příliš nevydařilo. Zdá se, že Norhomové jsou zatraceně dobře informovaní," ušklíbl se

Ray.

Starý Artax neztrácel čas a sešikoval své malé vojsko. V čele dvě řady jezdců a za nimi, v malém odstupu, pěšáci. Mark jel přímo za velitelem.

Uběhlo deset minut, vojáci obešli malou terénní vlnu a před nimi se objevilo asi čtyřicet pěšáků.

Norhomové stáli obrácení zády k lesu. Zformováni byli do víceméně nepravidelných útvarů. Artax zdvihl meč.

"Těch lotrů je jen hrstka. Smeteme ty darebáky jedním mávnutím meče."

"Pane, pane!"

Artax blýskl pohledem po Markovi, který se ho odvážil přerušit.

"Nebylo by moudřejší vyslat ještě nějakého zvěda, aby prozkoumal terén?"

"Co tím chcete říct?"

Mark si hlasitě odkašlal a teprve pak odpověděl.

"Je jasné, že Norhomové na nás čekají už několik hodin. Měli dokonce čas se naobědvat. Ve vzduchu je dokonce cítit pach spáleniny!"

"Na a? To přeci není důležité," navztekaně odsekl rytíř, ale zrudl přitom.

"Norhomové vědí, že nemohou vzdorovat na volném prostranství jízdnímu vojsku a přesto se nehnou z místa, i když by se mohli snadno schovat v lese!"

Tento argument již zřejmě zapůsobil, protože velitel nakrabatil čelo. Ještě jednou pohledem prozkoumal terén a pak skupinu Norhomů.

"Všechno to jsou jen vychytralé řečičky, které mají zamaskovat zbabělost," zařval náhle jeden z jezdců, kterému se tváře zbarvily do temně šarlatova.

"Rytíři Balde, ovládejte se," okřikl ho krátce velitel.

Ale jezdců se začala zmocňovat hysterie. Podivně vysokým hlasem trhaně křičel: "Musíme splnit... Je to povinnost... Chci zaútočit..."

"Ticho!" vykřikl Artax.

Marně. Baldovo vzrušení rostlo čím dál víc. Rukou sahal po meči a ječel

"Všichni jste zbabělci... Nejste hodni toho, abyste žili..."

"Pozor, Marku, má v sobě parazita!"

Mark naštěstí Rayovo telepatické upozornění zachytil včas a mohl zareagovat. Bald totiž na svého velitele vytasil meč a tím ho tak překvapil, že se Artax vůbec nezmohl na odpor. Čepel meče už byla sotva dvacet centimetrů od jeho hlavy, ale nedopadla. Mark byl rychlejší...

Bald se rozzuřil do nepřítelů. Zaklel a všechn svůj hněv obrátil proti pozemšťanovi. Chtěl zaútočit i na něho, ale najednou pod ním jeho kůň bolestí zaržal a neovladatelným tryskem se rozběhl směrem k Norhomům.

To byla Rayova práce. Zasáhl chytře a účinně. Štípl koně zezadu a reakce nastala okamžitě.

Jezdec sotva držel rovnováhu, křečovitě balancoval na koňském zadku a náhle, asi třicet metrů před Norhomy, zmizel. Propadl se do pečlivě zakrytého výkopu plného špičatých kůlů.

Jakmile Norhomové uviděli, že je jejich lest vyzrazena, stáhli se do lesa.

Velitel se vzpamatoval z překvapení a energicky zavelel:

"První řada vlevo za mnou, druhá vpravo za Yvalem. Obkličte ten, les. Ať ani jeden člověk nevyvázne živý. Pěšáci budou tu zvěř nahánět."

Mark s Rayem následovali Yvala. Les naštěstí nebyl nijak veliký. Brzy dorazili na konec, kde se spojili s velitelskou skupinou.

"Past se uzavírá," řval velitel.

Jedna skupina byla od druhé vzdálená asi deset metrů.

"Pane," namítl Mark, "nevíme, kolik těch Norhomů vlastně je. Než jsme přišli, mohla se jich tu ukrýt celá horda. Když dobře zorganizují protiútok, tak je nedokážeme zastavit. Než zase svoláte jezdce dohromady, budou v druhém lese daleko odsud. Tam už se schovají líp, protože vypadá větší a hustější." Velitel se zamyslel.

"Co tedy navrhuje, pane Marku?"

"Nechte deset jezdců vzadu jako zálohu, která pomůže tam, kde to bude nejvíc potřeba."

"Ta myšlenka je zajímavá," připustil Artax. "Vyberte si ty muže, budete jim velet."

Mark za čtvrt hodiny shromáždil malé mužstvo. Vrátili se asi pět set metrů zpět, na místo, odkud měli přehled o obou koncích lesa.

"Aby ses samou horlivostí nepřetrhl, máš to zapotřebí?" vrčel telepaticky Ray.

"Nezapomeň na jednu maličkost. Jestli Merkur nedorazí na Zemi, tak si tady na Sixtě pravděpodobně pobudeme dost dlouho. V tom případě bych byl rád, kdyby to bylo za přijatelných materiálních podmínek, abych tě taky uživil. Ve středověku získávají léna jenom ti nejudatnější."

"Podobné hrátky vedou spíš do hrobu. Pozor, blíží se nepřítel!"

Z lesa se vynořili Norhomové. Byli seřazeni do pravidelného čtverce, s deseti muži v čele. Dva jezdce před sebou okamžitě odpravili.

Než mohli velitelovi muži, rozptýlení po lese, zareagovat, byla už skupina Norhomů o dvě stě metrů dál. Markovi se podařilo, i když s malými obtížemi, seřadit svoji bojovou skupinu. Rytíři byli sice odvážní, ale ne zrovna disciplinovaní. Každý chtěl útočit na svou pěst. Až Ray je svým zvučným hlasem přiměl k pořádku.

Konečně se rozjeli. Nejprve krokem, pak klusem. Srážka s Norhomy byla neuvěřitelně tvrdá. První řada se sice sesula, ale zadní hned nastoupily na jejich místa. Jezdci se točili, bili okolo sebe bez přestávky.

Pod meči jim však neúnavně vyrůstaly nové a nové hlavy nepřátel.

Několik koní s žalostným ržáním padlo na zem s probodnutýma nebo přeraženýma nohama. Jezdci se svezli k zemi s nimi a rozrušení Norhomové je nemilosrdně masakrovali.

Mark a Ray bojovali bok po boku, jak byli zvyklí, aby se mohli navzájem bránit. Podařilo se jim probít se ke skupince čtyř jezdců, která se ocitla uprostřed desítek nepřátel a bez posily by dlouho nevydržela.

Konečně se vrchní velitel Artax probral z prvního překvapení a podařilo se mu shromáždit své vojáky.

Pak záutočil s takovou prudkostí, že útvar Norhomů úplně rozdrtil.

Kruh, který svírali nepřátelé kolem Marka a čtyř zbylých jezdců, se konečně uvolnil. Mark pobídl koně a vyrazil ven.

"Marku!" vykřikl telepaticky Ray.

Mark udělal málem na koni salto. Androidův kůň byl několikrát zasažen mečem a právě se sesul. Raye obklopili Norhomové a on se bil uprostřed.

Mark zesinal. Bez ochranného obalu je jeho přítel vydán na pospas ranám nepřátel. Mohou poškodit jeho jemné elektronické okruhy. Nezaváhal, pobídl koně a vyrazil tryskem. Cestou přejel dva Norhomy.

Třetí zůstal ležet s proraženou lebkou.

"Rayi, rychle..."

Mark ani nemusel zpomalovat. Ray se dokázal vyšvihnout na zadek přítelova koně i za jízdy. Pak oba přeskočili řadu nepřátel a ti, kteří se jim přitočili do cesty, na to doplatili životem. Konečně se dostali z té masy ven. Mark si utřel z čela pot.

Boj pomalu končil. Několik Norhomů se pokusilo utéct, ale byli chyceni a bez milosti zabiti.

Po bojišti pobíhal osamělý kůň bez jezdce a vypadal vyděšeně, jako by ta lidská krvavá jatka nechápal.

Ray se k němu opatrně přiblížil a vyskočil do sedla.

Velitel shromáždil své vojsko. Mohl být spokojený. Zabili nejméně sto Norhomů a sami přišli o dvacet jezdců.

Slunce se pomalu klonilo k západu, a tak byl čas se utábořit.

"Pane Marku, jsem s vámi na výsost spokojen. Nejen že jste mi zachránil život, ale poskytl jste mi i velmi cenné rady. Musím uznat, že palma vítězství z této bitvy patří vám. Přál bych si, abyste se stal mým pobočníkem. Věřte, že vaše zásluhy králi podrobně vylíčím. Jak je vidět už z této bitvy, bude naše tažení velmi těžké. Mnoho statečných mužů zahyne. Budou dobyta nová území a to znamená, že se budou rozdělovat nová léna. Vy přitom zcela jistě nebudete chybět."

10

Mark jel na koni za vrchním velitelem. Nastoupil na místo rytíře s brunátnými tvářemi. Doprovázely ho zvědavé pohledy, ale zraky mnoha z jezdců ho sledovaly s nedůvěrou, ba i s nepřátelstvím. Příchod neznámého cizince, kterého si vrchní velitel tak považoval, je příliš nenadchl.

Po hodině se skupina ponořila do hustého lesa. Stromy v něm se podobaly velkým modrým cedrům a pod nimi rostlo husté, neprůchodné křoví, které museli obcházet.

Artax z opatrnosti vysílal zvědy nejen dopředu, ale i do stran. Mark se dozvěděl, že tento les, který obklopuje ze severovýchodu hrad Krvavého Kora, je velmi neblaze proslulý. Sami Norhomové ho překřtili na "prokletý les" a vyhýbali se mu.

Z houští nečekaně vyrazil obrovský divočák a splasil velitelova koně. Ray si z bitevního pole vezl jednoduchý dřevěný oštěp s kovovým hrotem. Jakmile se k němu divočák přiblížil, mrštil jím a zasáhl zvíře do temene.

"To byla krásná rána," vykřikl velitel, který mezitím chytil svého koně. "Vylepší nám večeri."

Vtom se ozvaly z křoví další zvuky. Větve se rozhrnuly a objevil se jezdec bez koně. I jemu se prve kůň splasil a pak stačila jen nízká větev a muž se svalil dozadu do křoví.

"Je... je... je tam... příšera," blábolil v panické hrůze a vzápětí strachy omdlel. Mark popohnal koně.

"Když dovolíte pane, prozkoumám to."

"Jeďte, ale postupujte pomalu. Pojedeme za vámi, jen co se zformujeme do bojového útvaru."

Pozemšťané ujeli asi dvě stě metrů a dorazili k mýtině. Mark údivem zůstal jako přikovaný. Uprostřed, na volném prostranství, se tyčilo neuvěřitelné monstrum. Vypadalo jako velký ještěr z doby druhohor. Bylo dobrých pět metrů vysoké, tělo pokryté černými šupinami, dvě mohutné zadní tlapy a dvě přední s dlouhými drápy. Na krátkém krku mělo zvíře hranatou masivní hlavu s vypouklýma červenýma očima, pod nimi mělo malinké nosní dírký a obrovskou tlamu plnou drobných a na pohled ostrých zubů. Stvoření tlouklo do země placatým ocasem a vydávalo temné zvuky.

Když ucítilo přítomnost cizího tvora, vztyčilo se a rozevřelo doširoka tlamu s rozeklaným jazykem.

Vydalo přitom hrůzu nahánějící zvuk.

Mark měl co dělat, aby udržel svého koně, který se snažil instinktivně utéct.

"Ten drobeček nevypadá právě přívětivě," ušklíbl se Ray. "Nech mě, já to s ním vyřídím."

Ray popohnal koně a přiblížil se až téměř k ještěrovi. Ten opět zařval a na to android čekal. Jakmile zvíře otevřelo tlamu, mrštil vši silou oštěp a mířit uměl přesně... elektronicky. Primitivní zbraň prošla měkkými tkáněmi a zarazila se o pátevní obratle. Z tlamy začala vytékat nazelenalá tekutina. Ještěr vztekle potřásl hlavou, aby se zbavil zabodnutého předmětu, ale pak mu podklesly nohy a sesunul se k zemi. Ray seskočil s koně. Počkal, až zvíře znovu zdvihne hlavu a pak vši silou bodl mečem do krku. Vzápětí musel uskočit, aby ho nezasáhl ocas, který se mihl kolem něj.

Mark napodobil svého přítele. Přiskočil z druhé strany a zabodl ještěrovi do oka meč až po rukojeť. Ještěr trhnul prudce hlavou a odhodil Marka na několik metrů daleko. Ten zůstal na okamžik omráčen ležet.

Mezitím se vzpamatoval Ray a zasáhl zvíře do temene. Přesekl mu krční obratle a boj byl konečně u konce. Zvíře se ještě několikrát křečovitě zachvělo, ale pak znehybnělo. Definitivně.

Ray vytáhl svůj oštěp a Markův meč. V tu chvíli si teprve oba Pozemšťané všimli, že je velitel a ostatní jezdci sledují z bezpečné vzdálenosti a údivem ani nedýchají. Pak propukli v jásot. Velitel zvolal:

"Marku a Rayi, blahopřeji Vám. To byl hrdinský čin. Projevili jste příkladnou statečnost. Nikdy jsem neviděl tak strašlivé zvíře. Pekelná saň!"

"Otec mi vyprávěl, že kdysi byly některé lesy na severu plné podobných příšer, a proto Norhomové říkají, že jsou tahle místa prokletá," ozval se jeden z mladých rytířů.

"Doufejme, že se tady s nimi už nepotkáme," poznamenal velitel. "Pojďme. Čím dřív budeme z lesa venku, tím líp."

Strach je popoháněl vpřed. A tak se jim před soumrakem podařilo vyjet z lesa a nepotkat žádnou další příšeru. Asi deset kilometrů před nimi ležel hrad Krvavého Kora. Byla to primitivní stavba z kamene a dřeva, postavená na příkrém srázu nad hlubokou, úzkou zátokou, která poskytovala dokonalý úkryt asi pro patnáct lodí. Pod hradem se krčila řada nuzných příbytků ze dřeva a mazaniny.

V uličkách bylo docela živo. Vesničané, hlavně ženy a děti, stoupali nahoru ke hradu a něco těžkého nosili. Mužové naopak scházeli dolů a točili se okolo lodí.

"Už na nás čekají a připravují se na boj," sdělil telepaticky Ray. "Jejich informační systém pracuje

špičkově."

Velitel se obrátil k Markovi a ustaraně se zeptal:

"Královská armáda ještě nedorazila? Už jsme na ně mohli zaútočit a rozprášit je. Co si o tom myslíte?"

Mark se zašklebil.

"Dovolíte, pane, abych mluvil upřímně?"

"Samozřejmě. Potřebuji rádce a ne nějakou kurtizánu," zavrčel velitel.

"Jsme poměrně daleko od hradu. Když o sobě dáme vědět hned teď, Norhomové budou mít čas se připravit. Vyjedou s loděmi na moře nebo se spojí a zatarasí nám cestu. Jsou početně v převaze a rozdrtí nás dřív, než přijede královské vojsko."

Jeden z rytířů začal protestovat:

"Statečný voják se nespokojí s pozorováním nepřítele. Na tu chátru je třeba zaútočit a rozehnat ji."

Velitel se neznatelně pousmál.

"Oceňuji vaši chabrost, pane, ale opatrnost je projevem inteligence, nikoliv zbabělosti. Dnes večer se tedy utáboříme na kraji lesa. Pověřím vás jistým úkolem. Pojedete naproti královskému vojsku a dáte zprávu vrchnímu veliteli, že nepřítel je na dohled."

Když se rytíř vzdálil, ukázal Mark bradou na kotvíci loď a řekl veliteli:

"Dnes v noci by to šlo..."

11

Vojáci si posedali v malých skupinkách kolem ohničků. Mark s Rayem se opřeli opodál o strom. Cyris jim donesl na větvi nabodnutý kus masa.

"Víc mi nedali, pane," pokrčil rameny hoch. Pozemšťan rozdělil maso na tři díly a podal Cyrisovi jeho část.

"Jez, vypadáš unaveně."

Chlapec opravdu zhubl a měl vpadlé tváře.

"Včera v noci jsem špatně spal. Zdály se mi hrozné sny."

Pak zhltl svoji porci, jakoby několik dní neměl v ústech.

"Pane Marku, co budete dělat dnes v noci?" zeptal se najednou.

Mark zpozorněl. Hoch měl nepřírozeně vysoký a prosebně znějící hlas.

"Prosím vás... Musíte mi to říct... On to chce vědět..."

Cyris se celý chvěl.

"Uklidni se," řekl Ray mírným hlasem. "Půjďme si lehnout. Pojd' se také natáhnout."

Natáhl ruku, že chlapce uchopí za rameno, ale ten se vyškubnul. Sáhnul za opasek po noži a zdvihl ruku.

"Marku... Musím vás zabít... On... Nařídil mi to."

Pozemšťan se zadíval na Raye.

"Je to hrozné... Má v sobě parazita, velkého červa ve střevech, který roste a dává o sobě vědět," řekl Ray telepaticky.

Hoch o krok postoupil, po tvářích mu stékaly slzy a oči se mu leskly.

"Zabít... Já ale nechci... Nevydržím to... Je to silnější, než já."

Cyris mluvil přerývaným, nepřírozeným hlasem. Bylo vidět, že trpí. Vrávorl, ale ruku držel napřaženou.

"Ne... Ne... Marka ne," křičel chlapec zachvácený šílenstvím.

Vtom provedl něco úplně nečekaného. Vrazil nůž sám sobě do břicha, přímo do žaludku.

Celou dlouhou vteřinu zůstal nehybně stát, pak se mu nohy podlomily a klesl na záda. Mark k nešťastníkovi poklekl. Překvapil ho chlapcův náhle uvolněný a klidný výraz obličeje. Namáhavě ze sebe vyrazil:

"Pane Marku, nezranil jsem vás... To jsem rád... Nemohl bych vám ublížit... Byl jste na mě tak hodný..."

Škytl a z úst se mu vyřinula tmavá krev. Zrak mu pohasl.

"Sbohem..."

Celou scénu sledovali dva vojáci. Jeden z nich poznamenal:

"Chudák, neunesl svoji první bitvu. To se často stává."

Ray mu dal jeden zlatý peníz, aby hoča pohřbil. Pak pevně uchopil Marka za ruku a odvedl ho stranou.

"To je hrozné, ten chlapec pro mě obětoval svůj život!"

"Nemáš tak úplně pravdu. Ten hoch instinktivně uhodl, co ve svém stavu jediného může udělat," namítl Ray.

Mark se opřel o kmen dubu.

"Znovu jsem tě zkoumal," pokračoval Ray, "ale parazita jsem neobjevil. Škoda, že nic nevíme o jeho rozmnožovacím cyklu!"

"Alespoň něco jsme se dnes večer dozvěděli. To, o čem jsme si mysleli, že je obyčejný parazit, dokáže myslet a ovládá mozek svého hostitele. Vnucuje mu činnost, kterou by hostitel sám odmítl udělat. Když tlak přesáhne určitou míru, člověk se zblázní nebo spáchá sebevraždu."

"Je v zajetí démona! To je ten správný výraz," přitakal Ray.

"Je to ještě horší. Vypadá to, že ti parazité jsou telepaticí a dokáží komunikovat navzájem."

"Myslíš?"

"Vzpomeň si na rytíře, který nás nutil do útoku a pak se pokusil zabít velitele. Jeho nezvaný host musel vědět o nachystané pasti. Jak jinak by se ta informace přenesla, když ne telepaticky."

"Šíření parazitů tedy mají na svědomí Norhomové."

"To je možné, ale není to jisté. Možná jsou sami oběťmi."

Mark se obrátil směrem k hradu, jehož silueta prosvítala skrz stromy, a dodal:

"Řešení se naprosto jistě nalézá támhle."

"Další důvod, proč pomoci našim přátelům," usmál se Ray.

"Norhomové naše plány neznají, jinak by nenutili toho nebohého chlapce, aby se tak neobratně ptal."

"Doufejme, že okolo velitele nejsou žádní další nakažení."

"Pozor, vynoření ze subprostoru nastane za tři minuty."

Arkuna vytrhl kovový hlas počítače z otupělosti. S obtížemi vstal. Tolikrát se už vnořil a vynořil ze subprostoru, že ztratil pojem o čase. Vypadal velmi unaveně a všechny svaly ho bolely. Ovšem nenáviděl k prokletému pozemšťanovi byla pořád stejná.

Rozsvítla se obrazovka a na ní se objevil Sarmo.

"Vidím, Arkune, že nevypadáš o nic líp než já. Tvrdím pořád, že to pronásledování je pěkná blbost. Ty neustálé změny s námi tak zamíchaly, že vůbec nevíme, kde vlastně jsme. Aton udělal dobře, když tě opustil. Chci ti říct, že já to taky balím."

"To mi nemůžeš udělat! Ted' už ne, po to všem, co jsme si prožili. Jeho generátor se už určitě vyčerpal. Tentokrát ho chytíme!"

"To budu rád, budu ti držet palec, ale svoje rozhodnutí neměním. Končím, vracím se na Solan, jen co se zase přehoupneme do normálního prostoru."

"Ne!" řval pirát, "mysli na svého přítele, mého bratra."

"Když chcípnu, jemu to život stejně nevrátí. Tebe mi je líto, ale já už mám všeho po krk. Měl jsi na něho zaútočit, když jsme ho měli na lopatě a nemohl se bránit. Astronef by pěkně explodoval a my jsme už dávno mohli sedět někde v baru a popíjet whisky."

"Chtěl jsem, aby trpěl, než umře."

"Ta tvoje krutost a rafinovanost se teď obrací proti nám."

Jejich rozhovor přerušil hlas počítače.

"Vynoření za dvacet sekund...Osmnáct... Šestnáct..."

"Sbohem, Arkune, doufám, že se zase někdy uvidíme."

Pirátovi se udělalo z dalšího přechodu tak zle, že neměl ani sílu zaklít. Tentokrát zůstal déle než jindy bez hnutí a odpočíval. Nad hlavou se mu rozječel bzučák.

Nesnesitelný zvuk ho vrátil do přítomnosti. Protřel si mimovolně oči, protože viděl stále rozmazaně.

Na obrazovce vnějšího výhledu se objevily dva astronefy. Lodě Vesmírné policie! Pirát začal okamžitě jednat. Uvolnil čtyři střely, změnil směr a přidal na rychlosti.

Cítil strašný, nelidsky drtivý tlak. Lodě Vesmírné policie reagovaly přesně. Vypustily klamné makety, určené k tomu, aby zmátly střely, samy změnilly kurs letu a začaly Arkuna pronásledovat.

"Zastavte motory nebo budeme střílet!"

Arkun vztekle sledoval ukazatele na palubní desce. Zrychlit nešlo, protože vyčerpané generátory nedokázaly vyrobit motorům dost energie.

Policejní lodi se zavěsily pirátovi za záda. Vteřina... Dvě...

"Čtyři střely na zádi. Kontakt za čtyřicet sekund..." Musí zrychlit, aby se dostal do subprostoru... Jedině tam... Vypustil dvě klamné makety a změnil směr letu o třicet stupňů doleva. Přestože antigravitační zařízení pracovalo naplno, cítil, že mu nějaký ďábel rve oči z důlků. Už si myslel, že se mu úhybný manévr zdařil. Vypadalo to, že střely, které ho pronásledují, se vzdalují.

Utřel si zpoceně čelo, ale vzápětí se zachvěl. Na obrazovce vnějšího výhledu se rýsovala obrovská planeta s charakteristickým barevným prstencem. Saturn! To neustálé ponořování a vynořování ho tak popletlo, že nedával pozor na souřadnice, které se automaticky zobrazovaly na řídicím počítači. Jeho astronef se zhmotnil v soustavě Země. Proto ta rychlá reakce Vesmírné policie!

Arkun úzkostlivě sledoval s křečovitě sevřenými pěstmi kontrolní palubní ukazatele. Rychlost stoupala a ani ne za minutu se dostane do subprostoru.

Sen o naději, že vyvázne, byl přerušen zvukem poplašného zařízení, které ohlašovalo bezprostředně hrozící nebezpečí.

"Střely v koridoru 210. Přibližují se velmi rychle k nám."

Piloti Vesmírné policie stačili na změnu letového kurzu pirátovy lodě zareagovat a vypustili za ním novou salvu střel.

Arkun s vytřeštěnými očima hleděl na obrazovku, která zobrazovala prostor za lodí. Čtyři temně černé válce se rychle zvětšovaly. Vyzařovala z nich zlověstná síla. Nevyhnutelný osud se naplňoval.

"Ne... Ne..." Arkun se bouřil. "Honem, vypustit maketu..."

Stiskl několik tlačítek. Před očima se mu rozsvítila červená žárovka a kovový hlas počítače oznamoval: "Změna směru není možná, rychlost příliš vysoká."

Pak bylo několik sekund strašlivé ticho. Kovový hlas neúprosně pokračoval:

"Střet nastane za deset vteřin... Devět..."

Pirát nelidsky zařval. Začal ztrácet hlavu. Zapnul ochranný obal na nejvyšší stupeň, ale tím zbavil motory přívodu energie. Rychlost okamžitě poklesla.

Venku se zablesklo. Dvě ze střel explodovaly po kontaktu s ochranným polem. Za pět sekund na to přišla druhá várka střel.

V celé lodi najednou zhaslo světlo a zůstalo jen nouzové osvětlení. Astronefem otřásl výbuch. Stroj začal vibrovat jako list papíru v silném větru.

Ze všech koutů zněly poplašné signály, oznamující poruchu.

"Druhý článek generátoru mimo provoz... Požár prvního motoru... Pokles tlaku v podpalubí C..." pokračoval nemilosrdně počítač.

"Veliteli, co se děje?" ječel nějaký šilený hlas.

Byl to Kar, Arkunův pobočník, který odpočíval v kabině. Odpověď už se nikdy nedozvěděl. Ozval se výbuch. Náraz zarazil piráta do sedadla a počítač oněměl.

"Záchranný modul," blesklo mu hlavou. Je to jeho jediná naděje. "Musím se k němu přeci dostat..."

Začal překotně rozepínat magnetické popruhy, které ho poutaly v sedadle, ale vtom si všiml klikaté praskliny v plášti lodě, malé, sotva viditelné škvírky. Její okraje se začaly vzdalovat... Pak ve zlomku sekundy spatřil černé nebe s mnoha zářivými body, pocítil strašlivou zimu a nedostatek kyslíku... a pak už jen nádherné nic...

Pilot Vesmírné policie sledoval zářící duhový oblak, který se pomalu rozpouštěl v éteru. Zapnul videorádio.

"Albatros 1 hlásí základně, úkol splněn: Pirátský astronef zničen."

"Blahopřeji. Můžete se vrátit. Druhá loď se bez problémů vzdala. Chystáme se ho vyslechnout."

12

Yval dal pokyn dvanácti jezdcům, kteří jeli za ním, aby se zastavili. Všichni neslyšně seskočili z koní.

"Co dál, pane Marku?"

Pozemšťan ukázal na stodolu, jejíž temný obrys se rýsoval na černém nebi.

"Odved'te koně támhle a jeden muž ať je hlídá. Ostatní se mnou. Hlavní je naprosté ticho!"

K řece dolů vedla malá ulička, lemovaná nuznými chatrčemi, které vypadaly neobydleně. Jejich obyvatelé se již zřejmě uchýlili na hrad.

Došli k řece. V její chladné hladině se zrcadlily hvězdy. Proti pozadí se ostře rýsovaly bárky vytažené na břeh. Mark pohybem ruky své druhy zastavil.

"Rayi, jdi první, určitě budou mít hlídky."

Android vyrazil do tmy. Uplynulo několik minut. Muži už začali být nervózní. Mark se nadechl vlhkého mořského vzduchu a cítil příjemnou vůni řas.

"Byla to hračka, Marku. Zneškodnil jsem právě obě hlídky, ale lodě jsou plné válečníků. Když na ně hodíme hořící pochodně, v klidu je uhasí a vystartují po nás jako sršni."

Mark se rozhodl rychle. Musí pomoci svým novým přátelům proti Norhomům. Cítil, že tajemství parazitů rozluští jenom tady na hradě.

"Použij zápalnou roznětku na první loď. Je dost silný vítr, oheň se rozšíří. Naříd' odjištění na tři minuty, abys měl čas se vrátit."

Všiml si, jak Ray váhá a dodal:

"Vím, že je to porušení zákona o nevměšování, ale jeden požár nezmění přirozený vývoj lidského společenství."

Yval s údivem hleděl na Marka, který stál s přivřenýma očima a nehýbal se. Že by s někým telepaticky konverzoval, to si nedovedl představit.

"Jaké jsou další pokyny, pane Marku?"

"Čekáme na Raye."

Android se objevil za malou chvilku. Aby nebudil přílišnou pozornost domorodců, řekl nahlas:

"Zapálil jsem pod první loď oheň. Brzy se rozhoří. Vraťme se ke koním."

Když naskakovali do sedel, zablýsklo se a ozvaly se pronikavé výkřiky. Norhomové vyrušení ze spánku se začali hnout z lodí.

"Nesmíme jim dát čas, aby se vzpamatovali," křikl Mark.

"Zapalte louče!"

Každý jezdec vezl několik dlouhých, silných holí, namočených do pryskyřice. Chytily na první škrtnutí primitivního zapalovače, který měl u sebe jeden z vojáků.

"Zapalte všechny chýše," nařídil Yval. "Sejdeme se zase u řeky. Vzhůru!"

Rytíři popohnali své koně a rozjeli se do uliček. Slaměné střechy domků chytaly jedna radost.

Mark s Rayem jeli v čele. Zanedlouho byli u řeky. Okolo lodí zatím bylo živo. Norhomové pobíhali sem a tam. Jak předpovídal pozemšťan, vítr oheň rozšířil i na další plavidla.

Několik skupin Norhomů se snažilo dotlačit do vody alespoň ty lodě, které ještě nebyly zasaženy ohněm. Vzplanutí ohňů ve vesnici, spolu s vpádem skupiny jezdců, jejíž množství se nedalo odhadnout, způsobilo paniku.

Mark s Rayem hodili poslední hořící louče do nejbližších lodí a otočili se nazpět.

"Rychle zmizme," doporučil Ray, "vzpamatují se a my nejsme právě v přesile."

Tryskem odklusali o pět set metrů dál, kde už čekal Yval s ostatními. Jen jeden muž chyběl. Celá vesnice byla v plamenech a zář ohně osvětlovala řeku.

Yval celý rozjařený navrhl:

"Zaútočme ještě jednou, zničme tu verbež!"

"Ani nápad," odmítl ostře Mark. "Okamžitě se vrátíme k veliteli. Norhomové se brzy seskupí a začnou nás pronásledovat. Ač jste jistě velmi udatný, tomu množství bychom podlehli. Vzhůru za mnou!"

Slunce stálo v nadhlavníku. Vesnice dohořívala. Několik opozdilých Norhomů se ještě stáhlo do hradu. Královská armáda právě dorazila. Vrchní velitel jí vyjel s malou družinou naproti. Marka vzal s sebou, i když ten by dal raději přednost pořádnému spánku.

Král seděl na malé vyvýšenině nad vesnicí a měl vynikající náladu. Vrchního velitele přijal opravdu přátelsky.

"Skvěle, Artaxi. Díky vaší taktice se Norhomové nerozutekli a všechny je máme uvnitř hradu."

"Obléhání ale může být zdoluhavé a obtížné."

"Co na tom. Už je na čase s tím Krvavým Korem skoncovat. Bezpečnost v zemi za tu cenu stojí. Musíme do večera obklíčit celou citadelu!"

Pak prstem ukázal na dvě místa a dodal:

"Tady a tam umístíme naše válečné stroje. Počítám s vámi, že dohlédnete na jejich postavení."

Celé odpoledne se pilně pracovalo. Mark chodil za velitelem, který neúnavně povzbuzoval své muže k činnosti. Zblízka viděl, že hrádek není žádná nedobytná pevnost. Zdivo z hrubě tesaných kamenů nebylo vyšší než tři metry. Nad ním byla palisáda ze zašpičatělých kůlů, které byly mezi sebou pospojovány příčně položenými kmeny. Každých asi čtyřicet metrů se tyčila věž, jejíž kostra byla ze dřeva a byla obita na sloupech nataženými kůžemi.

Mark pobaveně sledoval sestavování stroje, který byl vládcovou pýchou. Na jednom konci dlouhého a pevného ramene byla prohlubeň, kam se umísťovaly těžké kameny. Druhý konec byl zaražen ve válci. Pomocí rumpálu a kovových pružin byla část s prohlubní stažena vzad a naplněna. Po uvolnění se vrátila do vertikální polohy a vymrštila kámen na takových dobrých... padesát metrů.

"Balistické střely, ale trochu primitivní," poškleboval se Ray.

Postavení druhého stroje do svahu bylo ještě obtížnější. Sklon bylo nutné vyrovnat a tak se kopalo.

Pracovali všichni schopní, i rytíři.

Práce pokračovala ve vysokém tempu a než se setmělo, vrhací stroj stál, kde král určil. Mark si sedl na kámen. Utřel si zpoceně čelo a reptal:

"Jsem uštvanej a mám hlad jako vlk. Jako bych nejedl celou věčnost."

Ray klečel na zemi u hromady, kterou vojáci vyhloubili při zakopávání stroje. Pak vstal a vrátil se k Markovi s velkým kusem černé skály.

"To je zvláštní," řekl, "víš, že to je uhlí? Kvalitní antracit. Žíla vede až na povrch. Škoda, že ho místní lidé nepoužívají."

Mark něco napadlo a usmál se.

"Vzpomínám si, jak jsem četl o tom, že kdysi v Anglii byl nařčen a odsouzen za čarodějnictví člověk, který objevil a první použil uhlí. Byl upálen na hranici - ze dřeva."

"O tom nic nevím, nemám program Dějiny lidstva."

Mark se ťukl do čela.

"Celá staletí bylo uhlí hlavním zdrojem energie. Nešlo by to nějak využít?"

Android přemýšlel a drtil přitom kus antracitu v prstech. Pak si dal kousek do úst. Na několik vteřin znehybněl a pak vydechl:

"Smíchá-li se to se vzdušným kyslíkem, pak při rozkladu karbonu vznikne malé množství energie.

Návratnost je pouze průměrná, lepší by byl uran 235."

"Bohužel," smál se Mark, "tady domorodci nevypadají na to, že by ti pro radost postavili továrnu na obohacování rud."

"Tahle hromada by mi mohla pomoci nahradit ztráty energie. Už vidím, jak strávím noc hryzáním antracitu. Přiznávám, že pro robota, jako jsem já, je ponižující, když se dostane na úroveň starého sporáku na uhlí."

"Nebud' snob! Hlavně, že si doplníš zásoby energie."

K pozemšťanům přistoupil jeden voják.

"Pánové, vrchní velitel vás zve ke svému stolu."

"Už běžím, umírám hladu."

13

Natažená pružina se zaskřípěním povolila. Metací stroj vymrštil kus skály do vzdálenosti padesáti metrů. Rána nezpůsobila žádnou škodu, protože se rozplácla o zed'.

Vrchní velitel vztekle vybuchl. Nařídil, aby změnili seřízení stroje. Mark celou akci mrzutě zpovzdálí sledoval. Byl unavený, probdělá noc na něm byla vidět. A když pak na chvíli usnul, měl ošklivé sny. Ray vedle něho vypadal daleko optimističtější. Nenápadně polykal kusy uhlí...

"Není to žádný zázrak, ale během jedné noci jsem doplnil veškerou energii vydanou tady na Sixtě. V

nouzi už mohu zapnout ochranný obal a jednou mohu použít laser. Dezintegrátor bohužel ne." Android vsunul příteli do úst výživnou tabletku, protože cítil, že je velmi unavený. Na Markovy námitky měl logickou odpověď.

"Nemusíš mít žádné výčitky. Jedna tabletka pro mne znamená tak tři nebo čtyři kilogramy uhlí."

Pak ukázal na muže pobíhající okolo balistického vrhače.

"Když jim to půjde tímhle tempem, bude obléhání trvat pěkně dlouho. Budeš mít čas si pořádně odpočinout."

Pozemšťan se zahleděl na stroj a pak na uhelnou žílu.

"Myslím, že mám nápad, který to obléhání trochu urychlí."

Náhle Markem projela obrovská bolest. Jako by mu něčí ruka zakroutila vnitřnostmi.

"Ne, to jim nesmíš poradit, já ti to zakazuji!"

Ta věta proběhla Markovými neurony jako naléhavý příkaz. Jedno vzdálené inteligentní společenství rostlin mu kdysi pomohlo rozvinout jeho telepatické schopnosti a naučilo ho nejen zprávy formulovat a vysílat, ale také se před nimi bránit. To nyní bezodkladně udělal. Postavil v mozku mentální přehradu. Psychická vlna slábla, až zmizela.

Mark vstal. čelo měl orosené potem. Ray si okamžitě všiml, že jeho přítel není v pořádku a rychle ho prozkoumal.

"Tak co? Jaká je diagnóza?" vzdychl Mark.

Android nešťastně odvrátil pohled.

"Nevím... Možná... Ale není to jisté..."

"Nemusíš mi lhát, brachu, mám v sobě parazita. Je to tak. Jak jinak bych si vysvětlil tu psychickou vlnu?"

Raye popadl zcela lidský vztek. Zaťal pěsti a rozdrtil přitom kus uhlí na prach.

"Musíme se dostat do hradu. Jsem si jist, že uvnitř je řešení. Dnes v noci se o to pokusím."

"Je to velmi nebezpečné, nehleď na to, že můj nájemník určitě své přátele upozorní předem. Bylo by tu jiné řešení."

Mark zasténal. Bolest v břiše se vrátila s obrovskou intenzitou. Ray nenápadně vyndal z úkrytu svého stehna jeden prášek.

"Na, spolkně to. Je to sedativum a hypnotikum. Uklidníš se a tvůj zatracený nezvaný host doufejme také usne. Jdu za vrchním velitelem. Pochopil jsem, co navrhuješ."

Vzal si tři velké kusy antracitu a vydal se k metacímu zařízení.

"Pane, v kraji, odkud pocházím, existují podobné černé skály jako jsou tyto. Když se vloží do ohně, zčervenají a vydávají přitom velké teplo."

Artax se krátce zasmál.

"Kámen přeci nehoří!"

"Obvykle ne, ale tyhle jsou výjimka."

"I když bys měl pravdu, k čemu by to bylo? Dřeva je všude dost."

"Až budou ty kameny rozpálené dorůda, dáme je na lžíci metače a pošleme je na hrad. Je z velké části dřevěný a chytne."

Vrchní velitel srahl své velmi husté obočí. Myšlenka se mu pomalu zasouvala do mozku. Pak se mu obličej rozjasnil.

"To by se mělo vyzkoušet. Vezměte si muže a založte oheň."

Ray všechno zorganizoval v rekordním čase. Jedna pracovní četa šla nakopat uhlí, druhá nachystala velký dřevěný hrnec.

Za půl hodiny už antracit červenal.

"Je to rudé jako samo peklo," potěšeně konstatoval Artax. "Teď si vyzkoušíme druhou část vašeho nápadu, rytíři Rayi."

Android vzal do ruky jeden kovový štít a zformoval ho tak, aby byl hlubší. Několika údery dostal požadovaný tvar. Pak plát položil na lžíci metacího stroje a připevnil ho jedním velkým hřebem.

Nohou převrátil nádobu s žhavým uhlím a lopatkou ho postupně naložil na prohlubeň metače. Když se mu zdálo, že je uhlí dost, otočil se k veliteli.

"Pane, můžete dát příkaz k odpálení."

Atrax dal obsluhu potřebný povel. Pero se vymrštilo a vzduchem proletěl červený ocas. Úlomky přelétly lehce hradby a dopadly na dvůr. Vzápětí se ozvaly bolestivé výkřiky.

"Skvěle!" triumfoval velitel. "Pokračujte, dokud nebude to hnízdo lupičů a vrahů v plamenech."

"Okamžik, pane. Norhomové určitě nebudou chtít uhořet zaživa a budou hledat únikovou cestu. Měl byste posílit hlídky před zdvihacím mostem. Je tam jen pár mužů a zoufalý útok Norhomů by nemuseli zastavit."

"Sakra, máte pravdu. Musím také o všem zpravit krále."

I když vojáci pracovali jako mourovatí, nedokázali vystřelit víckrát, než dvakrát do hodiny. Natažení pera metače bylo velmi namáhavé a vyžadovalo mnoho různých úkonů.

Ray sestavil několik skupin, které se po třech hodinách střídaly. Nepřestali ani v noci, pracovali za svitu loučí.

Marka vzbudil hlad. Celé odpoledne prodřimal. Pak zhltnul pěkný kus masa, který mu přinesl Ray.

"Už mi je jasné, proč mám pořád takovou chuť k jídlu. Mám na bytě strážníka."

"Zase se nějak projevil?" staral se Ray.

"Ne. Ta tvoje droga ho myslím uspala zároveň se mnou."

"Kdyby tak chtěl chcípnout!"

"Bohužel se obávám, že bude tak odolný jako já. Jak jste daleko?"

"Ten tvůj nápad byl dobrý. Na první pohled je vidět, že způsobil řadu menších požárů. Nicméně obránci je stačili uhasit. Král byl s výsledkem spokojen a nařídil, aby rozžhavené kameny vrhal i druhý stroj, který zatím metal jen studené. Norhomy čeká těžká noc!"

Mark se zašklebil a sáhl si rukou na břicho. Zase ta bolest.

"Můj nájemník se probouzí a nevypadá, že by měl zrovna dobrou náladu!"

"Vezmi si další dávku sedativ. Bohužel jich mám sotva na dva... tři dny."

"Snad do té doby přijdeme na nějaké řešení."

Mark spolkl pilulku a lehl si na záda. Díval se na nebe plné hvězd. Kde asi je jeho stará dobrá matička Země? Vráti se tam kdy vůbec? Myslel na Elzu. Elza Swensonová, jediná žena, kterou kdy miloval, věrně a opravdově... Vybavil si její jemný obličej, hnědé vlasy a nádherně zelené oči.

Usínal se smutný úsměvem a přitom si mumlal její jméno.

14

Marka vzbudil hlas trubek. Měl těžkou hlavu, cítil se omámený a když vstal, málem zase upadl. V celém těle cítil obrovskou únavu. Zdvihnout nohu - k tomu bylo třeba nesmírné námahy.

Na horizontě začínalo svítat. Z hradu šlehalo na mnoha místech různě vysoké plameny a vznášel se nad ním sloup dýmu.

"Tys měl, Marku, bezvadný nápad s tím uhlím. Norhomové nestačili všechny ty ohničky uhasit. Ted' se chystají na únik. Rychle se připrav. Velitel právě začal svolávat své rytíře."

Mark se vysoukal na koně, kterého mu android přivedl.

"Jeďme, snad mi pohyb dá zapomenout na problémy, které mám."

"Zůstanu pořád vedle tebe, nezapomeň, že nemáš ochranný štít!"

Oba pozemšťané dojeli krokem k Artaxovi, kolem něhož se již začali houfovat vojáci.

"Kupředu, za krále!"

Z hradu se vyvalili v pevně sevřeném bloku Norhomové. Narazili na pěšáky, které sem nechal král postavit.

Norhomové zaútočili s takovou dravostí, že několik předních řad zůstalo ležet, a kdyby právě nedorazili jezdci, Norhomové by vyklouzli.

"Rozprašte tu verbež!" zvolal vrchní velitel.

Sám šel příkladem a vyrazil vpřed s mečem nad hlavou. Začal boj. Krvavý, vyčerpávající a neúprosný. Není šance uniknout, tomu boji se nelze vyhnout, pomyslel si Mark. Skutečnost, že člověk patří k určité skupině, vyvolává nevyhnutelně agresivní reakce vůči jiné skupině.

Byl právě obklopen několika Norhomy. Měl by se bit, usekat všechny ty hlavy, které se mu objevovaly na dosah. Zabíjet jen proto, aby sám nebyl zabit. Nejzákladnější zákon džungle!

Náhle se mu zvedl žaludek a meč mu strašlivě ztěžkl. Před ním se objevil protivník na statném koni. Muž byl urostlý, rudý v obličeji, na hlavě měl helmici s červeným chocholem. Právě srazil mocným úderem meče jezdce, který jel před pozemšťanem.

"Udělejte místo, psi," řval hlubokým, dutým hlasem hromotluk. "Místo pro Kora Krvavého!"

Mark udělal otočku a výpad, který měl Norhomovi roztrástit hlavu. Náhle se v něm velice naléhavě ozval hlas:

"Ne, toho ne! Přestaň se bít. Je to příkaz!" Cizí myšlenka v Markových neuronech! Honem musí postavit hráz tomu přívalu. Zůstal několik sekund nehnutě stát, jako paralyzovaný. Kolos naproti němu znovu udeřil a mířil přesně. tepel meče už byla sotva třicet centimetrů od Markových prsou...Pozemšťanovi problesklo hlavou, že tohle je konec... Sbohem Elzo... Poslední, co vidí, je obličej deformovaný do divokého úšklebku...

V posledním okamžiku, kdy se ho už meč téměř dotýkal, změnila prudká rána jeho směr, takže jen přejel Markovi po boku. Norhom chtěl zařvat vzteky a zklamáním, ale z úst se mu vydralo cosi neartikulovaného. Rayův meč mu protal hrdlo od ucha k uchu.

Ray zasáhl v poslední chvíli, ale úspěšně. Krvavý Kor zůstal okamžik v sedle bez hnutí a z přetáčených tepen mu tryskala krev. Pak se zhoupal a svalil se na zem.

Norhomovy smrt jejich vůdce zdeptala. Někteří se pokusili o útěk, ale královi vojáci je dostihli a nemilosrdně zmasakrovali. Ostatní se raději vzdali.

"Vítězství je naše," jásal vrchní velitel. "Rychle na hrad. Je třeba dorazit poslední obránce."

Popohnal koně a vyrazil v čele. Přejeli padací most a před sebou na dvoře spatřili velký zmatek. Ženy a děti pobíhaly položeně sem a tam, výkřiky se mísily s pláčem.

Ray seskočil a přikázal Markovi.

"Hlavně se odsud nehni a dávej na sebe pozor. Prohledám hrad dřív, než ho pohltnou plameny."

Mark zůstal v sedle a sledoval hrůzné představení, které se před ním odehrávalo. Vojáci i rytíři se rozběhli po budovách hradu a hledali kořist, pronásledovali ženy a znásilňovali je. Na každé planetě platily ženy za porážku svou krví a svým tělem!

Na dvůr dorazila další skupina jezdců. Král dojel k veliteli, který jediný spolu s Markem zůstal v sedle. Panovník zářil.

"Blahopřeji vám, Artaxi. Nikdy bych si nepomyslel, že se nám podaří zvítězit během tak krátké doby. Ten objev rudých kamenů udělal zázraky."

"To je zásluha tady rytíře Marka a jeho bratrance rytíře Raye."

Král se na Marka usmál.

"Viděl jsem, že jste zneškodnili Kora Krvavého. Až se vrátíme z vojenského tažení, nezapomenu se vám odměnit."

Mark se uklonil a král s vrchním velitelem se vzdálili. Na dvoře byl právě klid, ale budovy hořely a vítr rozháněl kouř. Pozemšťana opět bodlo uvnitř. Parazit vyjadřoval svoji nespokojenost.

Na prostranství se začali shromažďovat vojáci s plnými náručemi kořisti. Z jedné hořící budovy vyběhla postava. Za ní polonahý voják.

"Pane, slitování, zachraňte mě!"

Dívka se pověsila Markovi na nohu. Zdála se být velmi mladá, ale z uslzené a černé tváře se to příliš poznat nedalo. Mark ji instinktivně uchopil za ruku a vysadil ji před sebe do sedla.

Přiběhl ničema, tváře mu jen plály. Zarazil se, když viděl, jak Mark dívku objímá okolo pasu.

"Já jsem ji našel, patří mně!" reptal.

"Já si ji nechám, najdi si jinou."

Muž nerozhodně přešlapoval. Pak se otočil a s nadávkami se vzdálil. Ta malá se chytla Marka jako trosečník třísky.

"Klid. Už odešel. Můžete seskočit." Stiskla Marka ještě pevněji.

"Ne! Ne! Jsou tam další. Chci zůstat s vámi."

V tu chvíli se vrátil Ray. Byl celý černý a šaty měl nasáklé kouřem. Tvářil se ustaraně a telepaticky řekl:

"Prohledal jsem hrad odshora dolů a vůbec nic jsem nenašel. Žádný z Norhomů v sobě nemá parazity, jediná výjimka byl Kor."

"Toho už se na vysvětlení asi nezeptáme," zasmál se Mark. "Pekelník už ho nepustí, aby nám řekl, co ví." Dvůr se zaplnil vojáky, ženami, dětmi i zvířectvem.

Všichni vybíhali z hořících budov. Android vypadal znepokojeně.

"Marku, v tomhle zmatku nemůžeš přeci přemýšlet. Musíme si najít nějaké klidnější místo. A pak, tady ta stěna se brzy zřítí."

Ukázal na děvče a zahuhlal:

"Pusť ji na zem a jedeme."

Nešťastnice se ale držela jako klíště.

"Snažně vás prosím, odved'te mě s sebou. Udělám všechno, co budete chtít, jen mě tu nenechávejte samotnou!"

Vojáci zatím shromáždily ženy do houfu a celé vyděšené je vyvedli z hradu ven. Pozemšťané přešli přes padací most a dali se směrem k vesnici.

"Kde bydlíš?" zeptal se Mark dívky, která se pořád chvěla.

Nejistě ukázala na nízký kopec před nimi.

"Támhle na úpatí hory u kraje lesa. Odsud není dům vidět."

"Naštěstí," zavrčel Ray. "Můžeme doufat v příjemné překvapení. Jeďte napřed, já zatím seženu něco k jídlu a dohoním vás. Dnes večer se musíme dobře navečeřet."

Mark se pomalu vydal směrem z města ven a vyhýbal se přitom uličkám, kde to vřelo. Jezdci, pěšáci, všichni kromě nešťastných zajatců běhali a jásali.

Dívka Marka dovedla k uboze vypadající barabizně, která měla místo dveří špinavý hadr. Uvnitř byla jediná místnost. Stůl, tři stoličky z hrubě otesaného dřeva a bedna na nuzný majetek. V koutě, přímo na udusané hlíně, ležela slaměná matrace.

Mark klesl na jednu ze stoliček a cítil se úplně vyčerpaný. V žaludku ho tupě bodalo.

"Ty tady bydlíš sama?" Dívka přikývla.

"Maminka mi vloni zemřela a já nemám, kam bych šla."

"Z čeho žiješ?"

"Naučila jsem se poznávat koření a léčivé byliny, které rostou lese."

Pak ukázala na studené ohniště a řekla:

"Doufám, že váš přítel přinese něco k jídlu, protože já tu vůbec nic nemám. A na lov je už pozdě."

"Není pro tebe nebezpečné chodit po lese? Když jsme jeli sem, potkali jsme obrovské zvíře."

"To byl určitě barx. Většinou se zdržuje jen v prokletém lese a sem na úpatí hory téměř nechodí. A když jde, tak nadělá tolik hluku, že mám čas utéct. Stačí jenom umět rychle běžet."

"Nejenom zvířet může být pro tebe nebezpečná. Muži také běhají rychle."

Rezignovaně pokrčila rameny a sklopila oči.

"Vždycky chtějí totéž. Není těžké jim vyhovět. A král navíc zakázal chodit k hoře. Jedině on tam smí, chodí se tam modlit k bohům."

Mark sebou trhnul. "Víš, kam chodí?"

"Vždycky nechává doprovod v půlce kopce a pak pokračuje na vrcholek sám."

Rozhovor přerušil Ray svým příchodem. Dívka spráskla ruce nad obrovským kusem masa, který Ray přinesl. Rychle podala tři misky a položila je na stůl. Android krájel silné plátky pečeně.

Mark jedl víc, než obvykle. Měl pořád hlad a nemohl se dojíst. Smutně přemýšlel o svém neznámém návštěvníkovi. To on mu ujídá jeho potravu. Odstrčil zlostně misku. Když přestane jíst, tak ho třeba vyhladoví a parazit jeho tělo opustí.

"Myslím, že ne," řekl Ray, který sledoval Markovy myšlenky. "Nejdřív se nasytí sám, tobě nechá jen to, co je navíc...jestli vůbec!"

Marka zavalila vlna s rozkazem.

"Jez! Jez! To je příkaz!"

Přestože měl důkladný trénink a velké zkušenosti, musel vyvinout obrovské úsilí, aby se mu podařilo postavit mentální bariéru.

"Ta zatracená potvora ve mně je čím dál tím silnější. Bojím se, že jí za chvíli neodolám."

Vnitřnostmi mu opět projela bolestivá křeč. Androidovi neušlo, že jeho přítel trpí. Nenápadně mu vsunul

do úst lék.

"Musíš si odpočinout. Po tomhle usneš."

Něžně ho uložil na slaměnou matraci. Dívka zatím odklidila zbytky pečeně a misky.

"Tvůj přítel je nemocen," šeptala Rayovi do ucha, "chceš, abych mu připravila bylinkový odvar?"

"Ne, není třeba. Potřebuje se jen vyspat."

Venku se setmělo. Lesem se ozývalo tisíce různých zvuků. Dívka zašla k potoku, který pramenil na úpatí kopce. Nejprve opláchla misky a pak si začala omývat obličej. Nakonec si vysvlékla potrhanou tuniku a natáhla se celá do proudící vody. Zůstala chvíli ležet a pozorovala kapky na svém těle.

Ray se opatrně přiblížil a celý výjev sledoval. Malá, pěkně tvarovaná prsa, ploché břicho, pevná stehna, jemné kotníky... Dívka se k němu otočila a natáhla ruku. Android na okamžik zaváhal. Od té doby, co žil s Markem, se škála jeho citů velice rozšířila. Postupně objevil přátelství, hněv, nenávist, touhu po pomstě. A nedávno začal experimentovat s láskou a vedl si víc než dobře.

Dívka se k němu přitiskla a dlouze ho políbila... Pak se svezla do mechu na zem a přitáhla ho k sobě.

Raye zadržela poslední pochybnost.

"Nejsi na takové hrátky příliš mladá?"

Dívčiny plné rty se smutně usmály.

"Od té doby, co mi zemřela matka, tudy prošlo mnoho mužů a vojáků. Neptali se mě, kolik mi je let a musela jsem se jim poddat, a dnes, kdyby tvůj přítel nezasáhl, byla bych nejen znásilněna, ale pravděpodobně i zabita... Nevím, co bude příště, ale teď bych ráda prožila večer s tebou. Prosím..."

Její hlas byl plný žádostivosti a v pohledu měla úzkostné očekávání. Ray už nedokázal odolávat. Naštěstí ho jeho konstruktéři vybavili vším, co dělá muže mužem. A že to umí používat... už mnohokrát dokázal.

15

Ray seskočil na zem a koně přivázal k chýši. Příběhla dívka a pověsila se mu na krk. Předchozí noc proběhla velice bouřlivě. Dívka se projevila jako velmi nadaná a jejich hrátky se protáhly dlouho do noci.

"Obejmi mě," žadonila.

Android jí vtiskl polibek na našpulená ústa.

"Tvůj přítel ještě spí, mohli bychom toho ještě nějak využít."

Ray se ale z jejího sladkého sevření vymanil. Zhluboka vzdychl.

"Musíme odjet. Jdi pro vodu."

Láskyplně ji poplácal po zadečku a vystrčil ji s vědrem k potoku. Dívka vyprskla smíchy a vtom se rozhrnul závěs a Mark vystrčil hlavu.

Android se zděsil změny, která se s jeho přítelem udála. Tváře měl vpadlé, byl zarostlý třídním strniskem a plet měl mrtvolně bledou.

Vrávoravě popošel několik kroků. Byl shrbený jako stařec.

"Jsem úplně vyčerpaný," vydechl. Měl slabý, třaslavý hlas.

"Musíš něco sníst. Ta zatracená pumpa ti vysála všechnu energii."

Ray odvedl autoritativně Marka do chýše a ukrojil mu několik plátků pečeně, která ještě zbyla z předešlého dne. Nespustil ze svého přítele oči.

"V noci jsem přemýšlel. Musíme prozkoumat tuto horu. Je to poslední naděje, jinak pravdu o parazitech nezjistíme."

"To myslíš vážně? Včera jsme si mysleli, že rozluštění na nás čeká na hradě," vzdychal Mark.

Android udeřil pěstí do stolu.

"Musíme! Vzpomeň si. Dívka přeci říkala, že Kor chodil k hoře. Neříkej mi, že se tam chodil modlit. Ten nevypadal na náboženského fanatika. Ten když někam šel, tak to mělo reálný důvod. A my na to musíme přijít. Dlouho jsem se bavil s naší mladičkou hostitelkou a zaznamenal jsem si místo, kde Kor opouštěl svůj doprovod."

Pak napřáhl ruku a pomohl Markovi vstát. Venku potkali dívku vlekoucí se s vědrem. Mark se hltavě napil a pak si pocíkal vodou obličej. Čerstvá voda ho trochu vzpamatovala z útlumu. Když kladl nohu do třmenu, sklonil se k Rayovi.

"Jestli nám zbyly ještě nějaké peníze, podaruj tu malou."

Dívka nevěřicně hleděla na dvě zlaté mince, které jí podával android. Nikdy v životě neměla takové bohatství.

"Děkuji, pane Marku! Ať vás bohové ochraňují. Dávejte pozor na barxe. Když je zaslechnete rámusit, radši hned utečte, zachráníte si život. Jsou dost silní na to, aby vás dlouhou dobu pronásledovali."

"Díky za radu. Kdyby tě nějakí královští vojáci obtěžovali, řekni vrchnímu veliteli Artaxovi, že ho prosím, aby tě vzal pod svoji ochranu."

Pak oba jezdci pomalu vyrazili k lesu.

"Dnes ráno jsem byl za velitelem. Jistě si dovedeš představit, v jakém byl rozpoložení. Jen zářil. Nebyl proto problém ho přesvědčit, aby zorganizoval hlídku, která pročeše okolí a eventuálně zneškodní Norhomy, kteří by v kraji plenili. Sám jsem se nabídl, že se spolu s tebou úkolu zhostím. Všichni mužové v Artaxově okolí můj nápad ocenili."

Android se zasmál.

"Myslím, že byli rádi, že budeme daleko, až se budou rozdělovat odměny."

Uběhly už dvě hodiny. Mark se strašlivě potil a v břiše ho bolestivě hlodalo. Svah byl příkřejší a koně mohli jet jenom krokem.

Les postupně řídnul, až zmizel úplně. Před nimi se objevil pahorek porostlý hustou trávou. Zelená barva byla narušena jenom kusy skal.

"Tak, tady odsud chodil Kor sám. Kam tak mohl jít?"

Mark se krčil v sedle a neodpovídal.

"Pokračujte... Třetí skála... Jeskyně..."

Příkaz zazněl Markovi v hlavě.

"Zdá se, že můj nájemník má zcela přesnou představu, kam máme jít," hlesl Mark.

"Proč ne. Poslechneme ho. Určitě chce za svými druhy."

Prstem ukázal na shluk kamenů, z nichž tři vyčnívaly.

"Támhle je zřejmě vchod do jeskyně. Cítím, že se blížíme k cíli."

Ray popohnal koně a vyrazil několik kroků před Markem. Honem, aby ho Mark neviděl, vyndal z úkrytu pravého stehna nějaké předměty a zastrčil je za pásek.

Jeli ještě skoro hodinu. Markovi se udělalo lépe. Bolest v břiše ustoupila a jeho mozek začal pracovat normálně.

"Podívej, Rayi, měls pravdu, je tam skutečně jeskyně."

Oba seskočili na zem. Ray položil pro jistotu na opratě velký kámen.

"Takhle aspoň neutěčou. Nemám chuť se vracet dolů pěšky."

"Jestli bude nějaký návrat," vzdychl Mark.

Přelezli přes nahromaděné kameny a u tmavého vchodu do jeskyně se zastavili.

"Mělo nás napadnout vzít s sebou louče," zlobil se Ray.

Vešli dovnitř a drželi se těsně za sebou. Jeskyně byla obrovská a táhla se hluboko pod vrchol hory.

Zadní část byla osvětlena škvírou ve stropě.

Mark se překvapením zastavil. Do jeho neuronů vstoupila velmi silná psychická vlna.

"Vstupte a ničeho se neobávejte. Jsem šťasten, že konečně mohu komunikovat s člověkem."

16

Celou zadní část jeskyně zaplňovali dva barxové. Seděli vzpřímeně na zadních tlapách a nehýbali se. Krátké přední tlapy měli založené na břichu. Hleděli zářícíma červenýma očkama na pozemšťany.

"Mají v sobě parazita," šeptal Ray, "obrovského, jako hroznýš."

"Nemám rád výraz parazit," ozvala se cizí myšlenka. "To my jsme mistrovská díla. Vy ostatní jste pouhými absurdními výtvary."

"Kdo jste?" vykřikl Mark.

"Jsme národ Arkasů. Je nás ve vesmíru jenom hrstka, ale přijde doba, kdy budeme pány Galaxie."

"Dinosauri už vyhybnuli dávno," neodpustil si poznámku Mark.

"To byli impulzivní tvorové, které zajímal jen povrch věcí. Naše rasa je stará stovky miliónů let. Naše duchovno se otevírá čím dál tím víc vědění, ale příroda k nám byla nespravedlivá."

Do Markova mozku projela intenzivní, zlostná vlna.

"Naše inteligence a vědomosti se rozvinuly, ale my jsme zůstali uvězněni ve velmi nedokonalých tělech. Nejsme schopni si sami zajistit potravu a jsme odkázáni na bytosti, které nás hostí ve svém těle. Jsme na nich závislí v základních životních pochodech. Dýchání a stravě. Na naší velice vzdálené planetě se vyvinulo několik živočišných druhů, jejichž těla jsme snadno ovládali. Před asi osmdesáti tisíci lety se objevili vyvinutější tvorové, podobní primitivním opicím. Měli ovšem něco, bez čeho je technický pokrok nemyslitelný, a to ruce. V to náš lid nikdy ani nedoufal. Rychle jsme tento druh ovládli a lehce jsme se stali pány jejich malých mozečků. Dokázali jsme si s jejich pomocí vybudovat celé civilizace, zemědělství, chov dobytka, ale hlavně průmysl."

"Používali jste ta nešťastná zvířata jako otroky!"

"Nebud'te směšný. Jejich inteligence byla nulová a oni si svůj stav neuvědomovali, protože pány jejich myšlení jsme byli my. A v tom je bohužel příčina našich současných problémů. Tím, že jsme je zcela ovládli, jsme u nich zároveň úplně udusili instinkt - základní zvířecí projev. Populace začala upadat. Nevšimli jsme si toho včas, neboť jsme přiváděli stále nové opice z hlubokých lesů naší planety. Až jsme si jednoho dne uvědomili, že onen druh je na vyhynutí. Industrializace změnila charakter lesa i zvíře a společenství opic zničilo."

Smutek, lítostivé vzdechy.

"Všechny pokusy s reprodukcí v zajetí a s umělým oplodněním se ukázaly marné. Naše populace velmi rychle klesala. Tehdy jsme dali dohromady plán na přežití. Sestrojili jsme astronef a vydali jsme se do vesmíru hledat nové světy. První expedici jsem řídil já. Hledání bylo velmi dlouhé. Nakonec jsme dorazili na tuto planetu. Dovedete si představit naši radost, když jsme tu objevili opice na ještě vyšší úrovni."

Mark se zachvěl.

"Ale to jsou přeci lidé!"

"Pro nás v tom není rozdíl."

Krutá, spontánní odpověď.

"Proč jste parazitovali do dinosaurů?"

"To bylo to nejjednodušší a nejrychlejší. Cesta mě i mého přítele vyčerpala. Potřebovali jsme nabrat síly. Když se tak stalo, vysemenili jsme se do lidských organismů."

"Jak přitom postupujete?"

Mark cítil, že se bytost baví.

"Vytváříme mikroorganismy, které, pokud naleznou vhodného hostitele, se stanou přesnými reprodukcemi nás samých. Stačí, aby je bytost, kterou jsme si vybrali, spolkla. Ty například nosíš mého dvojníka."

"To mě těší," zasmál se Mark.

"Zpočátku byly nějaké problémy. Vaše organismy jsou vyvinutější, než těla opic z naší planety. Vylučují řadu protilátek, které jsme se museli naučit odstraňovat. Obzvlášť tvé tělo je opravdový zázrak. Mému dvojníku trvalo dvakrát tak dlouho, než se vyvinul. U chlapce, který vás doprovázel, to bylo daleko snazší."

"Ten nešťastník našel řešení, jak vám uniknout."

"Reagoval bohužel velice nevhodně, nepředpokládali jsme to. Občas se to ale stává. Zejména tehdy, neovládáme-li ještě úplně mozek a dáváme příkazy, které se hostiteli naprosto přičí. Nevěděli jsme také, že má hoch k tobě takový vztah."

"Proč jste mě chtěli zabít, když v sobě nosím jednoho z vás?"

"Odolával jsi našemu vlivu a já jsem cítil, že bys mohl být Norhomům nebezpečný. To se také potvrdilo."

"Když byste mě obětovali, zabili byste rovněž mého parazita, vašeho syna, jestli, tomu dobře rozumím."

"Co na tom. Za pár hodin jich vyrobím tisíce dalších, naprosto stejných."

"Útlocitný zrovna není," šeptal Ray.

"Proč vám tedy záleží na tom, aby jeden nebo druhý tábor vyhrál?" divil se Mark.

"Král Kor byl zcela pod naší kontrolou. To se o druhém vládcu říct nedá. A navíc došlo k tomu, že díky naší neobratnosti, způsobené neznalostí vaší rasy, už nemáme v této oblasti žádného potomka... kromě tebe. Musíme začít se vším znovu. Tvoje činnost nás připravila o několikaměsíční práci."

"To jsem rád, že jsem vám to překazil," ušklíbl se Mark.

Dinosauří očka nenávistně plála.

"Ty budeš nástrojem našeho znovunabytí moci."

"Proč se mícháte do jejich potyček? Pro vás přeci nemají vůbec žádný význam!"

"Omyl. Mým přáním je jednotné království, disciplinované a bez masakrů. Pod naší kontrolou budou pouze vůdčí osobnosti jako jsi ty. Chyba, které jsme se dopustili na naší planetě, se nesmí opakovat. Lidé se musí dál rozmnožovat, abychom měli v čem hostovat."

"To je tedy pěkná představa, co nabízíte."

"Pod naším vedením se lidé rozvinou, seznámí se s novými poznatky, objeví výhody průmyslu a sestrojí nové astronefy."

A bytost s divokou zarputilostí, ba škodolibostí pokračovala.

"Díky tobě jsme se dozvěděli, že existuje mnoho planet obydlených lidmi. A my je dobudeme!"

"To je podlost! Nemáte právo si podrobit jiné bytosti. Jste bezcitné zrůdy!"

Markovými útroby projela ostrá bolest, až zalapal po dechu. Zároveň se mu do mozku prodrál příkaz:

"Mlč, otroku, když ti tvůj pán prokazuje tu čest, že tě informuje."

Bolest pomalu, velmi pomalu ustupovala. Mark se zkroutil a tiše hekal. Na čele mu vystoupil ledový pot.

"Proč mi to všechno vlastně říkáte?" cedil skrz zaťaté zuby.

"Chci, abys věděl, jak velkého díla se zúčastníš a že tvůj mozek brzy přestane bojovat s mým potomkem. Zbytečně ničíš tak báječné tělo. Pod mým vedením se díky tvé síle a reflexům staneš vládcem této planety."

"Nikdy... Nikdy...!"

Zavalila ho obrovská vlna bolesti. Vytryskla z vnitřností do všech končetin. Sotva postřehl hlas uvnitř:

"Hloupá a nelogická reakce."

Mark přestal mít ponětí o čase. Když se mu vrátilo vědomí, byla bolest pryč.

"Doufám, že konečně dostaneš rozum a tvoje myšlení se dostane pod naši kontrolu. Za několik hodin, možná za den, ale ne později, se tak stane. Uvolni se, nenič ten skvělý telepatický mozek. Budeme moci komunikovat na velké vzdálenosti."

Vlna byla těžká, sladká... Mark přestal bojovat. Proč by si nemohl zdřímnout... Poslední myšlenka patřila Rayovi.

"A Ray, co bude s ním?"

"To je jen hromada železa a obyčejných elektronických obvodů. Je naprogramována, aby tě poslouchala. Bude poslouchat i mě."

Pokusil se odporovat.

"Je to můj přítel. Nechci..."

Mark se vztyčil a sáhl po meči. Oba dinosauři se napřímili a začali hrozivě mručet.

"Ty by ses odvážil proti nám bojovat?"

Myšlenka byla plná ironie a posměchu. Byla si jistá sama sebou.

"Myslím, že potřebuje trochu potrestat."

Znovu se objevila ta bolest. Strašná, bodavá, všudypřítomná. Bylo to, jako by Markovo tělo postupně někdo probodával. Ze sevřených úst se ozvalo zaúpění. Jako v mlze zaslechl Rayův hlas.

"Dost. Dost, zatracení ničemové!"

Z ruky mu vylétly dva zářící paprsky, prolétly jeskyní a dopadly na barxe. Mark měl sotva čas si všimnout, že to byly zápalné rozbušky.

Pak ho uchopily dvě silné ruce a dvěma skoky byli oba před jeskyní. V tom okamžiku jeskyně vybuchla a ze vchodu vyšlehly oranžové plameny. uvnitř bylo peklo.

Dinosauři s řevem vyběhli z jeskyně, udělali ještě několik kroků a pak padli. Rozbushka se jim roztrhla v těle a z rány se vyvalila odporně páchnoucí černá tekutina. Okolo se rozšířil pach spálené kůže.

Barxové se ještě několikrát na zemi zachvěli, pak jimi proběhl poslední záškub a byl konec. Do Markových neuronů vstoupila velice slabá a váhavá psychická vlna.

"Myslíš, žeš vyhrál, ale tvoje vítězství nemá budoucnost. Ten, který je v tobě, mě nahradí. A pak přijdou další. Moji druhové jsou již dávno informováni. Brzy přiletí loď a přiveze celý náš národ. Dobude Sixtu,

jak jsem si to přál já. A pak si podmaní další planety, Zemi nevyjímaje. To ty je povedeš... To bude krásná pomsta."

Vlna zmizela a Mark zůstal jako omráčený. Parazit uvnitř vyjádřil okamžitě svoji nevoli, jako by mu chtěl vyrvát z břicha vnitřnosti.

Ray vložil něžně do přítelových sevřených úst tabletku.

"Rychle to spolkní, nutně si potřebuješ odpočinout."

Lék zabral brzy a Mark se ponořil do nádherného snu.

17

Když se Mark probudil, byla už tma. Ray seděl nehnutě vedle něj a bděl nad ním.

"Jak se cítíš?"

Z androidova hlasu bylo slyšet starost, dokonce úzkost.

"Zle. Jsem úplně na dně. Nemám ani sílu se posadit."

Ray příteli pomohl. Vzal ho v podpaží, opatrně ho nadzdvihl a opřel o skálu.

"Využijme chvíli, kdy můj nezvaný nájemník spí a přemýšlejme. Jestli jsem dobře pochopil, je to poslední zástupce svého druhu na Sixtě. Musím ho tedy zničit."

"Ale jak?"

Pozemšťan se smutně usmál.

"Viš sám, že je jenom jedno řešení. Cyris nám šel příkladem."

"Ne, Marku! To ne!" vykřikl android.

Přítel mlčel.

"Tvoje oběť bude marná, protože stejně brzy přijdou další."

Mark zavrtěl hlavou.

"Já vím, že Sixtu a její obyvatele nezachráním, ale další planety v Zemské Unii ano. Hlavně moji rodnou Zemi. Jakmile mě ta potvora ovládne, dozví se, jak se dostane do naší sluneční soustavy. To se za žádnou cenu nesmí stát. Sám jsi viděl, jak jsou ti paraziti mocní a s jakou zlobou dokáží jednat. Představ si, jakou paseku by nadělali na naší zalidněné matičce Zemi!"

Mark s námahou vytáhl meč. Zdvihl ho a hrot přitiskl na kůži svého břicha.

"Sbohem, starý brachu, Byl jsi mým nejlepším přítelem. Jestli se ti někdy podaří dostat se zpátky na Zemi, dej zprávu generálu Khoovi a Elze..."

Může robot plakat? Androidovými neurony se přehnala elektrická bouře. Mark stiskl ocelové ruce a zhluboka se nadýchl a soustředil poslední síly. Za sekundu... Jeho pohyb přerušil výkřik:

"Marku, počkej. Rádiová vlna... Zdálo se mi, že něco slyším... Ztlumil jsem kvůli šetření energií přijímač. Ted' právě jsem zesílil intenzitu."

"To může být jenom parazit. Nech mě zemřít, dokud mám ještě sílu."

"Prosím tě, ve jménu našeho přátelství. Vydrž a dej mi ještě několik hodin. Jestli nám přijde někdo na pomoc, může to udělat jenom v noci."

"Opájíš se zbytečnými nadějemi. Zítřka ráno už nemusím mít na sebevraždu sílu. Raději to skoncuji hned."

"Ne! Ne! Počkej do zítřejšího východu slunce. Víc po tobě nechci. Jestli se potvora v tobě projeví, tak slibuji, že tě vlastnoručně zastoupím. Dávám ti své slovo." Mark nešťastně nechal klesnout meč.

"Opravdu slibuješ?"

"Vím, že pro Zemi by to bylo příliš vysoké riziko. Splním svůj úkol, stůj co stůj. Zatím se pokus trochu spát."

Mark se natáhl na záda a pozoroval hvězdné nebe. Tam někde mezi těmi zářícími body je jeho staré známé Slunce. Možná už ho nikdy neuvidí. Zavřel oči. Byl tak vyčerpán, že téměř vzápětí usnul.

Ray si sedl vedle něho. Nehnutě jako socha soustředil veškerou zbylou energii na radiopřijímač, který měl v sobě zabudován. Nejdřív ještě zesílil příjem. Pak naladil všechny frekvence, které obvykle používala Vesmírná policie nebo S.D.P.P. Pak začal vysílat krátkou, ale výmluvnou zprávu.

"Pomoc... Pomoc!"

Rozčílila ho nepatrná síla signálu a jeho malý dosah. Několik set kilometrů, víc ne.

Uplynula hodina, dvě... Rayův generátor se pomalu vyčerpával...

Může být robot zachvácen beznadějí?

Konečně signál! Honem nastavit správnou frekvenci.

"Rayi, odpověz, Rayi! Tady kapitán Mac Donald."

Může robot pociťovat obrovskou radost?

"Rychle, kapitáne. Mark potřebuje okamžitou pomoc. Nechám zapnutý vysílač, aby vás vedl."

"Zpráva dorazila. Zaměříme tě a jsme u vás do šesti minut."

Ray položil příteli ruku na rameno a lehce jím zatřásl.

"Vzbud' se, jsme zachráněni."

Mark se obtížně probíral. Bylo vidět, že nechápe, co se okolo něho děje. Přesto trochu zareagoval, když zahlédl pár desítek metrů od nich ve tmě přistávat na mýtině modul. Vyskočily z něho dvě postavy. Po zemi se plížil světelný paprsek, až se zastavil u dvou ležících těl.

Pak se do ticha ozvalo jadrné zaklení. Muž se svítilnou zrychlil.

"Můj Bože, co se ti stalo?"

Mark se pokusil vykouzlit úsměv. Ten hlučný hlas přeci znal. To byl Steve Mac Donald, přítel ze studií, zrzek a bručoun, kterému každý říkal jednoduše Duck.

Příchozí se sklonil k Markovi a snažil se ho vzít do náručí.

"Je na tom špatně, Rayi, pomoz mi, odneseme ho do modulu."

"Už se nemohu ani hýbat, kapitáne. Požádejte vašeho androida, aby mi dodal energii. Můj generátor je prakticky na nule."

Duck se otočil na postavu, stojící v pozadí.

"XM2, slyšels? Pohni sebou."

Robot přistoupil k Rayovi a nadzdvihl mu kabátec. Pak odkryl prsní destičku a pomocí prstů navázal s Rayem kontakt. Uplynulo třicet sekund.

"Děkuji, to zatím stačí," řekl Ray a vyndal z kapsy dvě výživné tabletky.

Vložil je Markovi do úst.

"Pomalu je cucej."

Pak neuvěřitelně jemně uchopil Marka do náručí a odnesl ho k modulu. Položil ho na sedadlo a Duck s androidem se mezitím usadili za ovládací panel.

Mark si téměř nepostřehnutelně oddychl, když ucítil, že se vznesli na oblohu. Výživné tabletky zřejmě zabraly, neboť se vztyčil.

"Ducku, ještě nikdy jsem tě tak rád neviděl."

Mac Donald se hlučně rozesmál.

"O tom dost pochybuji. Vzpomínáš, jak jsi mne tenkrát na Ource zachránil v jeskyni, kde jsem umíral hladem? To jsem musel asi vypadat podobně jako teď ty."

Duck sáhnul pod sedadlo a vytáhnul láhev whisky. Podal ji Markovi.

"Myslím, že by se to mělo zapít. Můžeš si bez obav loknout, je to tvoje oblíbená značka."

Mark se zhluboka napil. Alkohol se mu rozlil po žaludku a vzkřísil utichlou bolest.

"Nepij!"

Psychický příkaz Marka uzemnil.

"Co se děje?" znepokojeně se otázel Duck, který si všiml náhlé přítelovy bledosti.

Mark se zašklebil.

"Můj nájemník nemá rád alkohol. Kdyby tak chtěl po něm chcipnout!"

Znovu si vztekle dvakrát přihnul a reakce na sebe nedala dlouho čekat. Nicméně bolest po chvilce přešla a v Markově mysli se objevily nesouvislé obrazy, jejichž význam nechápal.

"To je bezvadný," radoval se Mark. "Mám dojem, že můj parazit je na odchodu. Kdybych to byl věděl dřív..."

Alkohol spolu s absencí bolesti uvedl Marka do euforického stavu.

"Jak to, žeš přišel tak rychle, Ducku? To bylo velké štěstí, za pár hodin bys našel jenom moji mrtvolu."

"To jsem rád, že jsem ti byl jednou k něčemu dobrý. Merkur se po mnoha ponořeních a vynořeních ocitl ve sluneční soustavě. Za sebou táhl dva pronásledovatele."

"Původně byli čtyři."

"Správně. Jeden se ale chytil do pastí, kterou nastrojil Ray a ten druhý pronásledování vzdal."

Duck se znovu nakažlivě rozesmál.

"Představ si ty chlápky z Vesmírné policie, jak sedí na observatoři na Ganymedě a přímo před nosem se jim objeví dva pirátské astronefy! Zareagovali okamžitě a vystartovali za nimi. Jedna z lodí se bez problémů vzdala a její kapitán všechno vyzvonil. Byl úplně grogy. Druhá loď byla zničena. Můžeš už být klidný. Arkun mladší se odebral za svým bratrem do pekla."

"Konečně dobrá zpráva."

"Merkuru se ujala správa newyorského astroportu a nechala loď přistát. Byl jsem právě u generála Khova, když byl informován o tom, že přistál astronef bez posádky. Hned jsme se k němu vydali a poslechli jsme si nahrávky. Chtěl jsem okamžitě odletět za tebou, ale Khov ještě musel informovat Komisi pro nevměšování. Znáš ty pisálky, kteří nikdy nevytáhli paty z kanceláře. Řekli, že musí vše uvážit a Khovovi zakázali cokoliv podnikat dřív, než vydají rozhodnutí. Ještě nikdy jsem neviděl generála tak soptit! Ale musel poslechnout. Já byl stejně rozčilený jako on. Pak si mne ale zavolal a jen tak mimochodem mi připomněl, že máš jednu diskrétní přítelkyni, abych se s ní spojil."

Duck si nalil sklenku whisky a pokračoval:

"Čekal jsem, že nebude snadné se k oné nejbohatší ženě New Yorku dostat. Ale naopak. Jakmile padlo tvoje jméno, stal se zázrak a za pár minut jsem ji měl na drátě. Vyslechla mě bez přerušení a upřímně řečeno, už jsem si myslel, že jsem to podnikl zbytečně. Když jsem domluvil, jednoduše mne požádala, abych za ní přijel na astroport. Byla tam dřív než já. Okolo ní houf inženýrů a techniků. Vrhli se na Merkur jako mravenci na cukr. Za necelých dvacet hodin byl astronef jako nový, štěnice v počítačovém mozku nalezena a odstraněna. Mimochodem Vesmírná policie zatkla muže, který ji tam vmontoval."

"Poznávám Elzinu práci."

"Mezitím, co se technici šťourali v Merkur, mě slečna Swensonová uvolnila z práce. Společně jsme zašli do továrny, kde se pro S.D.P.P. vyrábějí androidi a za necelou hodinku jsme dostali poslední model. Nešťastný ředitel si sice rval vlasy, ale ona dostala, co chtěla - zázrak."

"Když je člověk v té továrně hlavním akcionářem, tak je to docela snadné."

"Pak si diskrétně pohovořila s generálem Khovem. Vyšel jí maximálně vstříc. Neváhal se vloupat do kanceláře ve vlastním úřadě a obstaral nám veškeré údaje týkající se Sixty. Přesně za dvacet tři hodin po zatelefonování jsme s Merkurem odstartovali."

"Neříkej mi, že je tu taky!"

"Tvrdil jsem, že je to zbytečné, aby letěla s námi, ale nechtěla o tom ani slyšet. Nedalo se s ní mluvit."

Robot oznámil klidným hlasem:

"Blížíme se k Merkur. Spojení za dvě minuty."

Mark natáhl k Duckovi ruku.

"Podej mi láhev. Chtěl bych dát svému parazitovi ještě loknout."

Modul přistál s milimetrovou přesností na Merkur. Jakmile klesl tlak, otevřely se dveře a Mark spatřil Elzu. Měla na sobě elegantní astronautickou kombinézu, která ještě zvýrazňovala její harmonické tvary. Vyběhla Markovi vstříc. Chvilí zůstali nehnuté jeden druhému v objetí. Pak Elziny nádherně zelené oči ztmavly.

"Můj ubohý Marku, vypadáš příšerně. Okamžitě musíš do lékařského bloku."

"Nejdříve bych rád nahrál zprávu pro generála. Pojd' se mnou."

Mark udělal několik váhavých kroků, ale zakopl. Ray ho chtěl zachytit, ale Elza byla rychlejší.

"Opři se o mne."

Mark se nechal odvést. Bylo tak příjemné cítit vůni a dotek měkkého ženského těla... Málem se rozplakal.

"Tentokrát jsem si myslel, že tě už nikdy neuvidím."

18

"...Tím končím cestovní zprávu."

Mark otočil knoflíkem. Elza a Duck po celou dobu jeho dlouhého monologu tiše poslouchali, ale chvílemi se neubránili zlostinému gestikulování.

Duck podal příteli sklenku.

"Tys toho ale prožil. Zasloužíš si povzbuzení."

"Nechápu, proč tě ten parazit trápil hladem. Tvoje smrt by přeci znamenala i jeho zánik."

"Myslím, že by tak daleko nešel. Potřeboval mě vyčerpat, aby se mohl zmocnit mého mozku. Moje psychická odolnost se mu samozřejmě nelíbila. Potom, až by se stal pánem mých neuronů, by mě zase vykrmil."

Elza zvažněla a oči jí ztmavly.

"Už dost povídání. Rayi, pomoz mi s Markem do lékařského bloku. Doufám, že robot-lékař si s ním poradí."

Za tři minuty už Mark ležel nahý na vyšetřovacím stole a robot mu připevňoval k tělu různé snímače. Rozsvítla se řada kontrolky a na obrazovce po sobě následovala řada snímků. Diagnóza byla rychle hotová:

"Mimořádně velký cizí předmět, neznámého živočišného původu, rozprostírá se od dvanácterníku ke konci tenkého střeva. Údaje o parazitovi neexistují, nelze proto přistoupit k medikamentózní léčbě."

Pak na obrazovce vyskočila řada čísel.

"Anémie, ztráta proteinů, úbytek minerálních soli, nedostatek vitamínů, poruchy srdečního rytmu. Situace se rapidně zhoršuje. Je nutné přistoupit k chirurgickému zákroku před tím, než dojde k nenapravitelným změnám v organismu."

Markem opět projela bolestivá křeč. Parazit se vzpamatoval a projevoval svoji nespokojenost. Rušil elektrokardiograf i encefalograf. Robot vpravil do žíly Markova předloktí cévku a do vyčerpaného těla začala po kapkách proudit průhledná tekutina. Mark brzy ztratil vědomí.

Ani Duck ani Elza nechtěli lékařský blok opustit. Nehnutě a s úzkostí sledovali, co se bude dál dít. Vše nyní záleželo jen na robotu-lékaři, který pracoval naprosto automaticky.

Z koule u stropu se k Markovi sneslo několik chapadel. Speciální nástroj mu otevřel ústa a dovnitř do jícnu se mu začala nořit průhledná trubice s lesklým zakončením.

Mladá žena sledovala celý úkon na centrální obrazovce. Dole se zobrazoval komentář k prováděnému zákroku. Žaludek normální... Překročení vrátníku... Obraz se zastavil. Světélko procházející vnitřnostmi se zabořilo do oblé masy. Z hmoty vystupovaly čtyři výstupky a nořily se do sliznice.

Z fibroskopu vytryskl slabý laserový paprsek a oddělil postupně jeden výběžek za druhým. Pak se vysunuly kleštičky s mnoha zoubky a uchopily černou hmotu. Jakmile ji dobře zachytily, trubice se začala pomalinku stahovat zpět a parazita táhla s sebou.

Ani ne za pět minut byl červ venku. Na světle se pomalu obtáčel okolo chapadla, které ho drželo. Byl půl metru dlouhý a jasně červený. Chapadlo vložilo parazita do nádoby se žlutou tekutinou, pečlivě ji uzavřelo a vložilo do chladicího boxu.

"Zárok je ukončen. Šest hodin spánku a během této doby se budou aplikovat výživné infuze pro doplnění ztrát organismu."

Elza a Duck mohli konečně opustit lékařský blok.

Mark byl zachráněn. Přešli společně do obytného prostoru a Duck si otřel zvlhlé čelo. Namísl k baru a prohlásil:

"Je čas na povzbuzující doušek. Nikdy jsem neměl rád operační sály."

"Já si dám taky skleničku."

Elza klesla do křesla. Cítila se vyčerpaná. Byla to normální reakce na prožité nervové vypětí.

"Prosím, slečno Swensonová."

Mladá žena se zadívala na sklenku a tiše řekla:

"Kapitáne, moji přátelé mi říkají Elza! Ráda bych, abyste se mezi ně počítal."

Duck se zatvářil trochu vyjeveně.

"Denně se setkávám s mnoha lidmi, kteří mě ujišťují o svém přátelství a oddanosti a zatím je jasné, že baží jenom po mém bohatství. Chtěla bych vám poděkovat, že jste se nezištně nabídl na záchrannou výpravu, aniž jste znal názor Komise pro nevměšování. Mohl jste si zničit kariéru."

Mac Donald zrudl.

"Bože, letěl bych, i kdybych měl astronef ukrást. Mark je můj přítel a... bez něho bych byl už dávno

mrtvý. Zachránil mi několikrát život."

"Vím to, a to je právě na vás kosmonautech sympatické. Velmi se mi líbí tahle soudržnost a přátelství, které se ve finančních kruzích nevidí."

Mark vešel do pilotní kabiny. Po šesti hodinách spánku a po několika infuzích vypadal docela přijatelně. Ray se usadil k řídicímu panelu a Mark se posadil na místo druhého pilota.

"To jsem rád, že tě takhle vidím vedle sebe. Už jsem si myslel, že se loučíme navždy."

Pak Ray dodal, jako by chtěl zastřít svoji chvilkovou slabost:

"Ale nemysli si, vypadáš ještě příšerně. Měl by ses pořádně najíst a vyspat."

"Víš, jaká je to radost, že mohu zase normálně myslet a že nemusím stavět psychické zábrany? Předal jsi moji zprávu generálovi?"

"Samozřejmě. Přidal jsem k ní ještě svoji. Zatím nepřišla žádná oficiální odpověď."

Pak ukázal rukou na obrazovku vnějšího výhledu a dodal:

"Ještě jsme na oběžné dráze Sixty."

Do řídicího centra vešli Elza s Duckem.

"To jsem si mohl myslet, že tě najdeme tady. Pojd' se naobědvat. Vypadáš jako kostlivec," vybafl Duck. Jídlo, které jim servíroval XM2, bylo velmi dobré.

Elza se pobaveně dívala, jak Mark hltá jednu porci za druhou.

"Vzpomeň si, co jsi mi radil na Ource, když jsem byl k smrti vyhladovělý," smál se Duck. "Jíst často, ale malé porce!"

"Máš pravdu," odpověděl Mark a odstrčil talíř. "Bylo by škoda, kdyby mi teď, když jsem konečně volný, bylo špatně. Po tom hodování by myslím přišla vhod malá siesta."

Lákavou představu přerušil Rayův hlas, který jim oznámil:

"K Sixtě se blíží nějaký astronef."

Pozemšťané rychle přešli do pilotní kabiny.

"Odkud se vzal?" zeptal se Duck.

"Byl schovaný za tou velkou planetou, takže jsme ho nemohli zpozorovat," odpověděl Ray.

"Zaměř na něho všechny detektory!" nařídil Mark. Na obrazovce se objevil astronef.

"To je nějaký divný stroj. Nepodobá se žádné známé lodi," řekl Ray.

Byl to malý, kulovitý útvar s mnoha výčnělky, podobnými šupinám.

"Uvnitř lodi je energetické centrum, které vyzařuje infračervené paprsky," poznamenal Mark.

Neznámá loď se rychle blížila k Sixtě.

"Myslíš, že je to ten astronef, o kterém mluvil parazit?" zeptal se tiše Ray.

"Zkusme s ním navázat spojení."

Mark přivřel oči a soustředil se. Duck se mezitím snažil vyladit videorádio.

"Žádná odpověď. Ti lidé nedokáží používat radiové spojení..."

Náhle pilotní kabinou pronikla neskutečně silná telepatická vlna.

"Poslouchat!...Musíte svého pána poslouchat. Otevřete podpalubí vaší lodi!"

Elza a Duck zůstali omráčeně stát. Dívali se nepřítomně před sebe. Mark se pokusil postavit psychickou bariéru. Ale proti síle útoku to byla marná obrana. Dokonce i Ray, který včas nevypnul psychický zesilovač, zůstal paralyzovaný!

"XM2, pojd' sem, honem!" pokusil se vyslovit Mark, ale bohužel, robot byl naprogramovaný tak, aby poslouchal jenom Elzu a Ducka. Na zoufalé Markovo volání nereagoval.

Neurony Marka Stonea byly zachváceny představou obrovského množství miniaturních červů, které čekají na organismy, ve kterých by se mohli rozvinout.

"Poslechněte!... Otevřete podpalubí!... Přistane člun."

Mark se zoufale snažil zmobilizovat poslední zbytky sil. Byl celý mokry, z čela mu tekly čůrky potu a štípaly ho do očí, ale Mark to nevnímá. Už nedokázal dál odolávat... Zastesklo se mu... Elza... Její tělo... Milování s Elzou... Elza plná těch parazitujících červů...

Mark se otřásl hněvem. Prsty zavadil o tlačítka.

"My jsme tvými pány... Ty musíš poslechnout!"

"Elzu ne!..."

Pozemšťan nepřítelně zařval.

Jeho pěst dopadla na červené tlačítko.

"Poslechni!... Poslechni!"

Mark ztratil vědomí. Neslyšel už svistot odpálené střely... ani obrovský bílý výbuch na obrazovce.

Psychická vlna náhle zmizela a Mark zalapal po dechu. Rozbolela ho hlava.

Ray se vzpamatoval.

"Promiň, Marku, že jsem se nechal překvapit."

Pak ukázal na obrazovku, kde se pomalu rozplýval duhový oblak a dodal.

"Dobrá práce! Konečně jsme se těch potvor zbavili."

Elza také přišla k sobě a se vzlykotem se vrhla Markovi do náručí.

"To bylo hrozné. Ty příšery chtěly..."

Nervový šok ale trval jenom krátce. Brzy se uklidnila a usmála se.

"To jsem ráda, že je po všem."

Duck si od srdce zaklel.

"Jak jsi dokázal čelit té d'ábelské vlně?"

"Mám už trénink."

"To jsem netušil, jaké to muselo být utrpení, Marku."

Ducka přerušil signál videorádia.

"Zpráva od generála," oznámil Ray.

Khov byl asi padesátiletý, dva metry vysoký kolos s hrubými rysy. Po svých mongolských předcích zdědil úzké, mírně šikmé oči. Jeho holá lebka se pod reflektorem kamery leskla.

"Jsem šťasten, Stone, že nevypadáte tak špatně, po tom všem, co jste prožil. Ray mi už řekl, že jste byl zbaven příživníka. Vězte, že vaše zpráva způsobila pěkné pozdvižení. členové Komise pro nevměšování nejprve spustili hrozný křik, když se dozvěděli, že jste byl ze Sixty vyzvednut bez jejich svolení. Chystali se mě rozcupovat na kousky, ale pak se dozvěděli, že to byla soukromá iniciativa slečny Swensonové, a že S.D.P.P. za celou akci neodpovídá."

Generál se lišácky usmál.

"Pochopili, že by nebylo taktické se protivit vysokým finančním kruhům. Určitě si vzpomněli na blížící se volební kampaň! Pak tedy souhlasili s vaší záchranou a následně se i smířili se zničením parazitů, kteří se chystali ohrozit Sixtu. Připustili, že by to byl nepřijatelný zásah do přirozeného vývoje primitivních obyvatel. Ještě teď se dohadují, jestli povolí instalaci satelitu, který by chránil Sixtu před novou invazí těch parazitů."

"K tomu bych vám rád něco řekl, generále."

Khov se podrážděně otočil.

"Okamžik, Stone, mám důležitý hovor na druhém aparátě."

Zvuk se vypnul, ale obraz zůstal. Khov prudce diskutoval s neviditelnou osobou. Se stoupajícím rozčilením získala jeho lebka třešňově červený odstín. Generál se obrátil k videokameře.

"Mám právě na lince senátora Craytona, člena Komise pro nevměšování. Trvá na tom, že se s vámi spojí a dá vám poslední instrukce."

Maxk se pokusil nedat najevo nevoli, protože s tím omezcením se už několikrát chytil. Khovův obličej byl, nahrazen pohublým člověkem s řídkými vlasy, úzkým a bledým obličejem. Crayton upřel na Marka modré a studené oči. Začal mluvit suchým, nepřijemným hlasem.

"Komise prostudovala vaši zprávu, kapitáne. Byli jsme nuceni konstatovat, že je neúplná, útržkovitá a jen těžko uvěřitelná. Nepřinášíte jediný konkrétní důkaz o existenci onoho parazita. Pravděpodobně šlo o kolektivní halucinaci."

"Robot-lékař vytáhl červa, kterého jsem měl v zažívacím traktu. Má ho u sebe a předá ho expertům v muzeu."

"Dobrá, dejme tomu," připustil senátor dotčeně. "Ale pokud se přiblíží nějaká neznámá loď, pak vám zakazujeme jakoukoliv akci bez našeho svolení."

"Váš příkaz bohužel přichází trochu pozdě," usmál se Mark. "Právě jsem chtěl informovat generála

Khova, že jsme byli napadeni a já byl přinucen..."

Marka přerušil v půlce věty vysoký jekot.

"Jak jste se mohl opovážit... Z vlastní iniciativy... To je pohrdání předpisy... Budu požadovat, abyste byl okamžitě předvolán před S.D.P.P."

Craytonovi z očí šlehaly blesky a v koutku úst se mu objevila slina. Mark už chtěl odpovědět, když ho něčí ruka stáhla zpátky. Elza se sebevědomě posadila na jeho místo.

"Dobrý den, senátore," řekla úsečně. Crayton údivem zkoprněl.

"Netušil jsem, že jste také na palubě astronefu, slečno Swensonová," řekl hlasem, který považoval za světácký.

"Ráda bych poopravila několik nepřesností. Kapitán Stone není na žádné akci S.D.P.P. a nemá služební loď. Tuto expedici jsem zorganizovala já a pronajala jsem si k tomu tento astronef. Čili veškerá odpovědnost za to, co se během cesty událo, padá na mě."

"Vaše bohatství vás staví mimo zákon," vykřikl Crayton, předstíraje spravedlivé rozhořčení.

Elza odvětila hlasem kyselejším nežli ocet:

"Jsem kdykoliv ochotná se zodpovídat před velkým právním počítačem, ale ne nějaké pochybné komisi, na které nejsem nijak závislá. Byla jsem napadena neznámou lodí, bezdůvodně a bez upozornění. Právo volného pohybu v Galaxii je základním právem, o kterém s vámi nehodlám diskutovat."

Crayton už otvíral ústa, že odpoví, ale mladá žena pokračovala:

"Domnívám se, že moje jednání a příkazy proběhly v rámci nutné obrany."

"Vy jste nemohla nic dělat, protože jste byla paralyzovaná."

Argument byl okamžitě smeten.

"Velet znamená předvídat. Na každé výpravě mají moji lidé a androidi příkaz chránit především moji bezpečnost."

"Dobrá, slečno Swensonová, sdělím vaše argumenty kolegům v Komisi. Uvidíme, co se z té události vyvine."

"Nepochybují o vaší dobré vůli, senátore."

Poslední větu pronesla líbezně, ale spíš trochu ironicky.

"Ještě jsem si vzpomněla na jednu nedůležitou maličkost. Znáte Jonathana Harka?"

"Samozřejmě. Řídí jednu ze společností Hlavní banky Galaxie a je zároveň finančním ředitelem její volební kampaně."

"Byl. Pokud budu chtít, bude přinucen, aby si vybral. Buď jedno nebo druhé. Nebude to pro něho snadné."

"Směšné výhrůžky. Hark může být odvolán pouze generálním ředitelem nebo správní radou banky."

"Radou, které jakožto hlavní akcionář předsedám," řekla Elza s andělským úsměvem.

Senátor škytl a snažil se neobratně přinutit sevřená ústa k úsměvu.

"Myslím, že jsem se nechal samou horlivostí unést. Žádám o prominutí. Prostudujeme problém ještě jednou v klidu. Nepochybují o tom, že nalezneme přijatelné řešení."

"Děkuji vám, senátore. Doufám, že budeme mít brzy příležitost se setkat."

Na obrazovce se objevil opět Khov. Zářil.

"To byla velice zábavná konverzace, slečno. Vsadím se, že Komise celou záležitost pohrbí."

Generál si zhluboka vzdychl.

"Jo, bohatství, to je krásná věc!"

Elza se pobaveně usmála.

"Připouštím, že je to často příjemné, hlavně když mi pomůže umlčet nějakého blbce. Myslím, že to varování pochopil. Informujte mě, prosím, jak celá věc bude pokračovat. Ráda bych nabyla jistoty, že vás už nebude obtěžovat."

"Slibuji, ale měl bych na vás jednu prosbu."

"Jsem vám k dispozici, generále."

"Kapitán Stone by po tom všem, co prožil, měl mít alespoň měsíc dovolenou. Mohla byste dohlédnout na jeho rekonvalescenci? Nerad bych, aby provedl něco neuváženého. Svěřuji vám ho. Ať je fit, až mi ho vrátíte."

Elze se v očích zablýsklo.

"Rozkaz, generále."

Obrazovka pohasla a Mark se hlasitě rozesmál. Uchopil Elzu v pase a roztančil se s ní po kabině.

"Bylas báječná, jako vždycky. Ten odporný Crayton dostal lekci, jakou si už dlouho zasluhoval."

Postavil Elzu na zem a otočil se k Rayovi.

"Naprogramuj návrat směrem k Zemi. Myslím, že už jsme si krás Sixty užili až dost."

Android znuděně natáhl prst a zlehka se dotkl tlačítka.

"Vše je již připraveno. Račte se posadit do odpočinkových křesílek."

Generátory zvýšily výkon. Merkur se odpoutal od oběžné dráhy a zrychlil. Pozemšťané se shromáždili v baru. Duck naplnil tři sklenky a rozdál je.

"Myslím, že bychom si měli připít na zdraví slečny Swensonové."

Zanedlouho Ray oznámil:

"Za tři minuty se noříme do subprostoru. Připněte si laskavě magnetické popruhy."

Jakmile přešla krátká nevolnost, Elza vstala. "Kapitáne Mac Donalde, mohl byste dohlédnout spolu s Rayem na správný chod Merkuru?"

"Velmi rád, Elzo."

"Slyšel jste, co říkal generál. Mark si potřebuje odpočinout."

Uchopila svého přítele za ruku a dodala:

"Přestěhovala jsem ho k sobě do kabiny. Tam na něj budu moci lépe dohlédnout."

Mark se nechal vést, ale musel odvrátit hlavu, aby neviděl významný pohled, kterým ho Duck ze dveří vyprovodil.